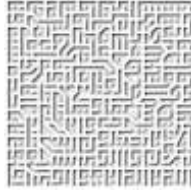

Sincaplı Gece

Cem Akaş

eksiltmeli roman

2015

allegro ma non troppo

BİRİNCİ PERDE

1

Burada dişlerimi fırçalıyorum. Elimdeki garip görünümlü, metal diş fırçasını ben tasarladım. Aslında fırça sözcüğü yanıltıcı. Yaptığı şey emmek daha çok. Banyoda yumuşak ışık severim. Ayna büyük olmalı, bunun gibi. Güzel sayılmam bence, alçakgönüllülük olsun diye söylemiyorum. Ama hoş bir yanım var sanırım. Gözlerim mesela. Şimdi gözlerim, aynanın kenarındaki fotoğrafa bakıyor. Tuhaf bir Polaroid bu, görüyorsunuz – çerçevesi beyaz değil, parlak bir turuncu. Üç kişi var fotoğrafta. Başlarının üstünde renkli, şekil şekil ışıklar. Onlarla fotoğrafçı arasında bir adam, kenardan kadraja girip kameraya bakmış.

Çok solgun bir yüz.

Çok güzel.

2

Evden çıkıyorum burada, üzerimde gri bir MaxMara tulum, Armani bebe yaka beyaz bluz, gece mavisi rahibe türbanı, Cazabat botlar. Kapının önünde şık bir Jeep, şoför. “Ne haber Doğukan?” diyorum. “Günaydın Emine Hanım,” diyor gülümseyerek. Doğukan’ın yanından geçip sürücü koltuğuna oturuyorum, arkaya değil. Doğukan kapımı kapadıktan sonra arkaya geçiyor. Yumuşak kaldırıyorum arabayı, anayola bağlanınca hızlanıyorum. Doğukan arkada, önündeki koltuğun başlığına gömülü televizyon ekranından her zamanki saçma haber bültenlerinden birini izlemeye başlıyor. Sesini iyice açıyor, duymam için.

Mindy satışları bir ayda on milyon adedi aşmış. remindy.me sitesinin üye sayısı sekiz milyonu geçmiş.

Özet bilgi veriyor haber: Mindy beyin dalgalarını saptayabilen, beyin aktivitesini farklı renk ve şekillerdeki ışık hâleleriyle gösteren bir fotoğraf makinesi. Mindy ile çekilen fotoğraflar da (Mindyfo) otomatik olarak remindy.me sitesine yükleniyor ve paylaşılıyor. Sunucu ilginç Mindyfo'ları ekrana getiriyor anlaşılabilir. Ardından zeki sanılan insanları sönük hâleleriyle gösteren "skandal" nitelikli "Mindyfo-pas" fotoğraflarından da örnekler veriliyor. Magazin medyasının en sevdiği konulardan biri bu elbette. Sonra reklamlar. Çok bile beklediniz.

3

Araba, bizim şirketin havalı ve biraz “Google”ı andırın kampüsüne giriyor. Ana kapıya giden yol taş döşeli. Sağdaki çimenlik alana yerleştirilmiş retro tabelada SYMAZE yazıyor, altındaysa “For Better Dreams.”

Kapının önünde duruyorum. Doğukan arkadan fırlayıp kapımı açmak istiyor ama yetişmesine izin vermiyorum. “Hadi görüşürüz,” diyorum. Doğukan binaya girmemi bekliyor. Sonra arabaya binip uzaklaşıyor.

4

Binanın giriŖi de etkileyici, değil mi? Tren garı gibi, yüksek tavanlı, minimalist, yine de çarpıcı. Duvarda kufi yazıyla yazılmıŖ, labirenti andıran dev bir Ayet-el Kürsi panosu. Hızlı adımlarla yürüyorum. KarŖılaŖtıęım bir-iki insanla selamlaŖıyorum. Asansöre biniyorum. Sekreterimi arıyorum: “İsmail, günaydın. ıkıyorum Ŗimdi. Bana BŖra’yla Salih’i çağırır mısın?”

5

Burası benim ofisim. İsmail karşılıyor. O sırada Büşra ve Salih de geliyor. Birlikte giriyoruz odaya. “Otursanıza,” diyorum. Masanın önündeki iki metal-deri koltuğa oturuyorlar. Ben de masanın öbür tarafına değil, onların yanına, kanepeye oturuyorum. Çok büyük değil ofis, görüyorsunuz zaten. Ama binanın havasıyla uyumlu. Yalın bir ferahlığı var. Şu baştan aşağı cam duvardan, şehrin uçsuz bucaksızlığına bakmayı seviyorum.

Çantamdan bir Mindyfo çıkarıyorum, ikisine uzatıyorum sehpanın üzerinde. Banyo aynasındaki fotoğraf bu. Hiçbir şey dememe gerek kalmadan meseleyi anlıyorlar. “Bu adamın niye halesi yok?” diye soruyor Büşra. “Nereden geldi bu?” diyor Salih.

“Ben çektim,” diyorum. “İki gün önce, Akaretler’de. Bu üçü bizim kızlar, ama bu adam yoktu orada. Fotoğraf çıktıktan sonra onlar da şaşırıldı zaten.”

Bir sessizlik oluyor. Havalandırmanın mırıltısı duyuluyor yalnızca.

“Zaten adamın görüntüsü farklı,” diyor Salih, Mindyfo’ya biraz daha baktıktan sonra. “Başka bir düzlemde sanki.”

“Flaşa çok yakın olduğu için olabilir,” diyor Büşra.

“Halesiz Mindyfo gördünüz mü başka peki?” diye soruyorum.

İkisi de hayır anlamında sallıyor başını.

“Remindy.me’yi tarayın bir bakalım, ne çıkacak. Bir şey bulursanız tam konum ve tarih bilgisi de istiyorum.”

6

Büşra'yla Salih'in odası. Toplam altı kişi çalışıyor burada. Kendi masalarına geçiyorlar. Karşı karşıya oturuyorlar şimdi. Remindy.me'nin veri tabanını nasıl tarayacaklarını konuşuyorlar. On milyonlarca fotoğraf var, tek tek hepsine bakmaları olanaksız.

Salih bölgesel bir tarama yapmayı öneriyor. "Belki Akaretler civarına has bir durumdur," diyor.

Büşra, adamın suratında patlamış ışık üzerinden arama yapıp yapamayacaklarını öğrenmek için IT'cilerle görüşüyor. Bir şey çıkmıyor. Düşünmeye devam. Bir yandan da boş durmamak için rasgele Mindyfo'lara bakıyorlar.

Başka bazı gariplikler de buluyorlar bu sırada. İki pozun üst üste bindiği fotoğraflar, örneğin. Bazılarında yine halesizler var. Bunu başka kameralarla

yapmak mümkün tabii, ama Mindy’lerde teknik olarak imkansız.

“Peki adamın suratını aratsak?” diyor Büşra. Yüz tanıma programı yardımıyla bir de böyle tarıyor İstanbul veri tabanını. Sonra bütün Türkiye’yi.

“Haydaa.”

Salih başını bilgisayardan kaldırıp Büşra’ya bakıyor. Büşra bilgisayarının ekranına doğru döndürüyor.

“Şuna baksana.”

Ekranında, benim çektiğim fotoğraftaki adama çok benzeyen iki fotoğraf var. İkisinde de adam halesiz.

“Biri Burdur’da çekilmiş bunların, biri Ankara’da.”

“Tarihleri farklı gerçi,” diyor Salih. “Çok gezen bir abimizdir belki.”

Büşra ekrandan zor ayırıyor gözlerini. Bir şey demeden Salih’e bakıyor.

7

Şile yolu üzerinde, تنها bir yer. Yola paralel dizilmiş bir sıra cılız ağacın gerisinde bir karavan – eski, büyük. Şu toz kaldırarak gelen spor araba benim. Karavana çaprazlama duruyorum, iniyorum. Hafta sonu, üzerimde rahat şeyler, siyah Diesel jean, Kandinsky türban. Karavanın kapısına yürüyorum, çalışıyorum. Üç kısa, üç uzun, üç kısa.

Aradan neredeyse bir dakika geçtikten sonra açılıyor kapı. Sıksa, iri gözlü, türban yerine artık bandana takan, ben yaşlarda bir kadın. Rumeysa bu. Eski finans gurularından; babasının evlatlıktan reddetme tehditlerine kulak asmayıp seçti kariyerini. Uluslararası bir bankanın üst düzey yöneticisiyken “Hepiniz şeytana uşaklık ediyorsunuz,” diyerek işini bıraktı. Dünyalı-

ğını da yapmıştı o zamana kadar, ama elindeki avucundakini dağıttı hep. Karavan hikayesi de o dönemde çıktı. Sabit adresi olmaması gerekiyormuş. Şehirde misafir olarak yaşamalıymış. Benim ortaokul arkadaşım. Candır.

Bana değil, arkamda bir şeye bakıyor sanki, neden sonra bana odaklanıyor. Bir gülümseme hızla belirip kayboluyor sert yüzünde.

“Gelsene içeri.”

Giriyorum. Her şey her yerde. Rumeysa köşedeki bir giysi yığını içinde bir şey arıyor hızlı hızlı. Buluyor. Üstünü çıkarıyor. Pencereden dışarı bakıyorum.

“Güzel mi memelerim sence?” diye soruyor. Elinde tişört.

“Güzel,” diyorum, bakışlarımı gözlerinden kaçırmadan.

“Şekerpareye benzemiyor mu sence?”

Omuz silkiyorum.

“Muza mı benzeseydi?” diye soruyorum.

Gülüyor. Tişörtü üstüne geçiriyor.

“Geliyor musun benimle?” diye soruyor.

“Hayrola?”

“Hayır hayır. Yeni sevkiyat geldi. Şile ormanına gidiyorum.”

“Hemen mi? Yüzünü görseydim bir.”

“Gördün işte,” diye kestirip atıyor Rumeysa. “Hadi, yardım edersin.”

Karavan önde, ben kendi arabamla arkada, yola koyuluyoruz.

8

Rumeysa'nın karavanı, ormanın içinde bir yerde duruyor. İniyorum arabadan, onun da çıkmasını bekliyorum. Bana hiç bakmadan karavana giriyor. Biraz sonra bana sesleniyor. Sektirmeden karavana giriyorum ben de.

Az sonra çıkıyoruz. Büyük bir kafesi iki ucundan tutuyoruz. Kafesin içi gri sincap dolu. Yolun kenarında biraz dinlenmeye yelteniyorum, Rumeysa dönüp bana bakıyor şaşkınlıkla.

“Nereye?” diye soruyorum.

“Arabalar geçiyor buradan, delirdin mi?”

Ormanın içine doğru yürüyoruz. On - on beş dakika. Sonra Rumeysa birden duruyor.

“Burası iyi.”

Kafesi yere koyuyoruz. Rumeysa kapağını açıyor. Otuz kadar sincap dışarı çıkıyor. Hayvanlar sersemlemiş belli ki. Daha acar bir-iki tanesi kuyruklarını dalgalandıra dalgalandıra koşup bir ağaca tırmanıyor. Ama çoğu kafesin dibinde, şaşkın, etrafa bakmıyor.

Rumeysa sırtındaki çantadan irice bir toprak kap çıkarıyor. Bir ağacın dibine yerleştiriyor. İçine şişeden su.

“Ne kadar gider ki bu?” diye soruyorum.

“Gittiği kadar.”

“Şimdi?”

“Üç durağımız daha var.”

Nefes veriyorum. Rumeysa'nın kolunu sıkıyorum hafifçe. Tuhaf bir bakış atıyor bana. Sonra yeniden arabaya.

9

Son kafesi boşalttığımızda güneş iyice alçalmış. Ormanın içi eni konu serin, bu mevsime göre. Rumeysa, üçüncü şişenin içinde kalan suyu uzatıyor. Geri çevirmiyorum. Arabaya yaslanıp dinleniyoruz biraz.

Cebimdeki Mindyfo'ları çıkarıp Rumeysa'ya gösteriyorum. Hepsinde soluk suratlı, halesiz insanlar. Me-seleyi anlatıyorum. Bu halesizlerin neden halesiz olduğunu çözemediğimizi. Mindyfo'nun çekildiği yerde olmadıklarını. Nerede olduklarını da bilmediğimizi. Mindy'lerin bunları nasıl saptadığı konusunda hiçbir fikrimizin olmadığını. Rumeysa'nın kafası başka türlü çalışır. Uzman olmasa da işe yarar bir şey söyleyebilir.

Rumeysa uzun uzun bakıyor Mindyfo'lara. Bandanasını çekiştiriyor.

“FSB,” diyor kısaca.

“O ne?” diye soruyorum boş bulunup.

“Rus istihbaratının işi bu,” diyor tüm ciddiyetiyle.

Rumeysa'yı paranoyak olduğu için mi, ona rağmen mi seviyorum emin olamıyorum bazen.

“Uzaylılar olmasın?” diyorum.

“Yok,” diyor, yine ciddiyetle. Sonra birden gülümüyor.

“Casper kızım bunlar,” diyor. “Hayalet makinesi yapmışsın sen!”

Mindyfo'ları Rumeysa'dan geri alıyorum. Benim adamın görüntüsüne takılıyorum yine. Elimde olmadan.

“Öyle deme,” diyorum. Ne dediğimi bilmiyorum.

“Gel yatsıyı kılalım,” diyor, “bende fazla seccade var.”

10

Burası yatak odam. Elimdeki büyük çerçeveyi yatağın üstüne bırakıyorum. Yatağın başucunda asılı olan gravürü çıkarıyorum. Hans Banding Gries, “Aristo ve Phyllis.” Yerine yatağa bıraktığım çerçeveyi asıyorum. Yatağa oturup seyrediyorum biraz. Mindyfo’daki adamın başka bir görüntüsü bu. Daha net. Daha da güzel.

11

Halesiz insanların Mindyfo'larda belirip durması, kısa süre içinde dünya kamuoyunun da dikkatini çekiyor. Çeşit çeşit şehir efsanesi türüyor. Remindy.me'ye yüklenen halesiz fotoğraflarına ortak etiketler verilmeye başlanınca, bunları toplu olarak görmek de çok kolaylaşıyor. Herkes bunu konuşuyor. Yaygın söylentilerden biri, bunların kayıp insanlar olduğu. Kimi polise bildirilmiş, kimiyse bildirilmemiş. Bir öğle vakti, iş yemeği için gittiğim Ist Too'da dinliyorum bu hikayeyi, arka masadaki turist çiftten.

İş yemeği dediğim, bir Rus milyarderi. Vladimir İliç Durnakov. Sevimsiz, ayı gibi bir adam. Kafayı, uzayda yaşam olduğunu kanıtlamaya takmış.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye soruyorum, garson siparişimizi aldıktan sonra.

“Mindy teknolojisini,” diyor. “Uzaydaki zekayı görmek için.”

“İmkansız,” diyorum.

“Tabii ki imkansız,” diyor tartışma kabul etmez bir sesle. Neredeyse bağırarak devam ediyor. “Görünür dalga boylarını filtreleyeceğiz, Mindy’nin dalga boyunu açık bırakacağız, atmosfer dışından ve uzun süreli çekim yapacağız. Bu şekilde, uzayın derinliklerinden de gelse, o ışığı saptayacağız.”

Suyumdan bir yudum alıyorum. Adamdan hoşlanmadığımı belli etmemeye çalışıyorum.

“Bay Durnakov, bu mümkün olsa bile size yardım edemem. Mindy teknolojisi Symaze’e ait. Şirket de önümüzdeki beş yıl içinde bu teknolojiyi hiçbir biçimde satmaz. Ama sonrasında yeniden konuşalım.”

Durnakov kahkahayla gülüyor. “Sonrasında? Çok iyi!”

Bana kadeh kaldırıyor. Zorlama gülümsüyorum.

12

Sonunda işin içine devlet giriyor. Emniyet'e çağırılıyor, ben ve Nazif Kemal, şirketin CEO'su. Bizim Emniyet'teki adamımızı aşan bir konu olmuş. Adının Abdülkadir olduğunu söyleyen, gerçekten de devlet kılıklı, devlet ağızlı bir adamla konuşuyoruz. Abdülkadir, Symaze'in elindeki halesiz arşivini istiyor Nazif Kemal'den. Bana bakmıyor bile. Lafa giriyorum, böyle bir arşivin olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Paylaşımaya açık her şeyi zaten görebileceklerini. Açık olmayanları da şirket olarak veremeyeceğimizi.

"Veremeyiz diye bir şey yok, değil mi Nazif Bey kardeşim?" diyor Abdülkadir. Gözleri küçüldüğü soruyu sorarken.

"Veremeyiz gerçekten," diyor Nazif Kemal.

“Bak güzel kardeşim,” diyor Abdülkadir, sinirlenmemeye çalıştığını belli ederek. “Ben bunları kendi keyfim için istemiyorum. Sen bu memlekette her gün kaç kişinin kaybolduğunu biliyor musun?”

“Siz daha iyi bilirsiniz herhalde,” diye laf sokuyorum yandan. Anlamazdan geliyor.

“Sizin elinizde bunların görüntüsü var, bizim bu görüntüleri inceleyip bu insanları bulma ihtimalimiz var, milletimizin kahrını nihayete erdirmeye imkanımız var, sen şimdi yardım edemem mi diyorsun?”

Nazif Kemal’le bakışıyoruz.

“Abdülkadir Bey,” diyorum, ama adam ısrarla bana bakmıyor, “o görüntülerden, o insanların nerede olduğu anlaşılıyor. Fotoğrafın çekildiği yerde değil, çünkü. Mesele de o zaten.”

“Biz halledeceğiz hepsini,” diyor Abdülkadir, Nazif Kemal’e elini uzatarak. “Ne zaman teslim edeceksiniz?”

Bir şey diyemeden Nazif Kemal’e bakıyorum.

“Güzel işler yapıyorsunuz, bozmayın işleri,” diye bastırıyor Abdülkadir. “Maazallah insanlar duyarsa yardım etmediğinizi, milletin kayıp evlatlarının bulunması için hiçbir şey yapmadığınızı, anaların bağrında yanan -”

“Sırf Türkiye’dekiler lazım, değil mi?” diye sözünü kesiyor Nazif Kemal.

“Öyle diyelim.”

“Yarın akşama yetiştiririz.”

Abdülkadir’in yüzüne yivşık bir sırıtış yayılıyor.

13

İş orada bitmiyor elbette. İki gün sonra Symaze İnterpol'e de aynı "hizmet"i vermek zorunda kalıyor. Ancak her şey o kadar çabuk geliyor ki, İnterpol devreye girdiği noktada remindy.me'de bulunan ve kullanıcıların kişisel tercihiyle gizli tutulan halesiz fotoğraflarının ezici çoğunluğu paylaşımına açılıyor. Tüm dünyaya yayılan bir sivil arama inisiyatifi başlıyor çünkü. İnanılmaz bir imece. Halesiz fotoğrafları ülkelere, şehirlere göre taranıyor. Halesizleri tanıyan çıktığında kayıpları teşhis ediyor. Son görüldüğü yer ve zaman ekleniyor.

Çok ciddi bir veri tabanı oluşmaya başlıyor. Gerçekten de bu halesizlerin önemli bir bölümünü, poliste kayıp olarak kayıtlı kişiler oluşturuyor. Dahası, kayıp

olmayan, “ben buradayım” diyen tek kişi çıkmıyor
halesizlerin arasından.

14

Bizimkiler ensemde boza pişiriyor. Mindy'yi ben ve ekibim geliştirdik. Orada olmayan birilerinin fotoğrafı nasıl çekiliyor, bunu açıklamak da bana düşüyor haliyle.

İcra toplantısında işin hem teknik yönünü, hem de şirket politikası olarak bundan sonra ne yapacağımızı konuşuyoruz. Aramızda açık kimsenin olmaması şirket politikası değil, ama bu konuda pozitif ayrımcılık yapmak gerekiyor belki de. Şirketin CFO'su Mebrure düpedüz girişiyor bana. Varoş kaşlı Mebrure. Böyle bir yan etkinin saptanması için testler yapmadan bu ürünün piyasaya sürülmüş olmasını inanılmaz buluyor. Çok da haksız değil bir yandan.

“Bu bir yan etki değil,” diyorum. “Ürün geliştirme aşamasında kesinlikle böyle bir durumla karşılaşmadık.”

“Yeterince test yapmamışsınız demek ki,” diye sürdürüyor Mebrure. “Bizi öyle bir duruma soktunuz ki sonunu göremiyoruz. Kötü bir yere gider mi, daha kötüsü olur mu, yasal sorumluluklarımız ne olur, ceza mı alırız, hapse mi gireriz, belli değil.”

“Biraz abartıyoruz galiba.” Sakin bir sesle ve gülümseyerek konuşan Taha. Yönetim kurulu murahhas azası. “Emine Hanım’ın ve ekibinin bu konularda ne kadar titiz olduğunu hepimiz biliyoruz. Mindy’yi bir an önce piyasaya sürmek isteyen de bizdik. Emine Hanım, testler bitmedi diye altı ay geciktirdi, hatırlıyorsunuz herhalde.”

Mebrure söylenmeyi sürdürüyor biraz daha. Ama konu yeniden işin aslına dönüyor. Mindyfo’lardaki halesizler kim.

“Herhalde herkes gördü,” diye lafa giriyor Nazif Kemal. “Ama televizyon kanallarında, libernette dolaşan şeyleri Kevser Hanım’ın ekibi topladı. Hızlıca bir bakalım isterseniz.”

Toplantı salonunun ekranında, iletişim bölümünün hazırladığı film oynamaya başlıyor. Bir süre sonra gülüşmeler duyuluyor. Bunlar kahkahaya dönüşüyor. Bilim insanlarının, din adamlarının, spiritüel tip-

lerin, her konuda ahkam kesebilenlerin peş peşe sıralandığı bir film bu. Gerçek bir komedi şöleni. Uzaylılar, paralel evrenler, cinler, geçmişte katledilenlerin ruhları, uluslararası komplolar, kıyamet habercileri, kuantum rastlantıları, kara delik sızıntıları – adı anılmadık tuhaflık kalmıyor. Böyle izlendiğinde, durumun ciddiyetsizliği çok net anlaşılıyor.

Film bittiğinde Kevser kutlamaları kabul ediyor. “Ama yuvarlak laflarla konuyu daha fazla geçiştiremeyeceğiz yakında,” diyor sonra. “Doğru cevabı bilmesek bile, makul bir-iki laf edebilmemiz lazım.”

Mebrure fırsatı kaçırmıyor. “Emine Hanım bu lafları seve seve bulacak herhalde.”

“Aslında mesafe almadık değil,” diyorum. Taha’nın bana göz kırptığını fark edip bir an şaşalıyorum. “Bir kere, her ülkede farklı yüzler görüldüğünü saptadık. Daha ilginç, aynı yüzler bütün ülke çapında karşımıza çıkıyor. Şunlara bakın.”

Symaze’in sürücüsündeki bazı Mindyfo’ları gösteriyorum ekranda. “On dakika içinde çekilmiş bunlar. Almanya’nın dört ayrı şehrinde, aynı halesiz adam.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye soruyor Kevser.

“Bilemiyorum, belki bir tür atmosfer olayı,” diyorum. “Ama sanıldığı kadar çok sayıda halesiz yok galiba. Aynı yüzler çok tekrar ediyor.”

“Tam sayı verebiliyor musunuz?” – Mebrure.

“Tam değilse de, oldukça iyi bir tahmin verebileceğiz bir-iki gün içinde.”

“Emine Hanım ‘oldukça iyi’ diyorsa o ‘ok iyi’dir” –
bu da Taha.

15

Taha giriyor odama toplantıdan sonra. Şaşıyorum – bu ilk defa oluyor galiba, diye düşünüyorum. Aynı anda masamdan kalkıp öne çıkıyorum. Taha koltuklardan birine oturuyor, ben de mecburen karşısına. Genç sayılabilecek bir adam Taha, Symaze yönetiminin kafası çalışan üyelerinden. Sehpa duraan kağıt ağırlığını alıyor eline, kurcalıyor.

“Tam bir kevaşe, değil mi?” diyor. Bir şey demeden bakıyorum.

“Nazif Kemal koruyor kadını, yoksa çoktan postalanmıştı.”

Şirket içi politika manevraları. Bu derste iyiyim. Belli etmek istemiyorum o yüzden.

“Bak ne diyeceğim.” Taha sadede geliyor. “Tayvan’da bir arkadaşım var, Mindyfo’larla ilgili bir çalışma yapmış. Çok ilginç sonuçlar var diyor. Yarın yollayacak bana. Birlikte bakalım, ha?”

“Neci?”

“Bir sürü şeyci. Bilmediği bok olmayan adamlardan. Şöyle yapalım. Çamlıca’nın orada, caminin alt tarafında çok güzel bir Meksika lokantası açılmış. Seni oraya götürüyüm. Yarın akşam. Tayvan’la saat farkı, malum. Bir yandan yeriz, bir yandan rapora bakarız.”

Bir tık bekliyor.

“Müsaitsen tabii.”

Bana yazıyor mu, durup dururken niye yazıyor, bu Tayvanlı gerçekten var mı – sorular çarpışıyor kafamın içinde. Cevap veriyoruz:

“Olur.” Hayır demek olmaz.

Geldiği hızla kalkıyor Taha. Kapıdan çıkarken, durmadan, dönüp bakmadan, “Yedide gelirim almaya,” diyor.

Adresimi sormamış olduğunu çok sonra fark ediyorum.

16

Bu Rumeysa'nın karavanı yine. Önünde, eski plaj sandalyelerinde oturan biziz. Kilyos kıyısı. Günbatımı. Rumeysa sardığı cigarayı yakıyor, bir fırt çekip bana uzatıyor. Tüttürüyoruz. Konuşmadan.

“Seviyorsun yani,” diyor. Soru gibi değil. Biraz asabi sanki. “Konuşsana çocukla madem?”

Rumeysa'ya bakıyorum. Derin bir nefes çekiyorum cigaradan. Çıtırdıyor. Çok seviyorum bu sesi.

“Çok acayıp,” diyorum.

“Ne?”

“Her gün binlerce fotoğraf görüyorum. Bunu gördüm, resmen dengem bozuldu. Kısa devre yaptım.”

“Hastalık işte,” diyor Rumeysa. Ciddi mi, dalga mı geçiyor, belki değil.

“İlacı olsa bari,” diyorum devamla. “İyileşmek istiyorsam tabii. Ki emin değilim. Renkliler daha renkli, beyazlar daha parlak.”

“Aşk yaz boşluk bırak,” diyor Rumeysa.

“İyi roman adı bak.”

Kalkıyor Rumeysa. “Mesane,” diyor. Karavana giriyor. O sırada telefon.

“Bu ne istiyor ya?” Açıyorum.

“Taha Bey?”

“Nerdesin?”

“Bir arkadaşımda.” Bir şeylerin yanlış olduğunu idrak ederek.

“İyi. Ben de senin kapındayım.” Sesi her an çingâr çıkarmaya hazır. Ahh...

“Unuttum deme.”

“Yok canım, daha neler,” diyorum. Kalkıp çantamı toplamaya başlıyorum. “Bir şey almam lazımdı. On beş dakikaya oradayım.” Kilyos’tan.

“Ben köşedeki kafeye giriyorum o zaman, gelince çaldır.”

Kapadıktan sonra ekrana bakmayı sürdürdüğümü fark ediyorum. Cebime koyuyorum aceleyle. Rumeysa beliriyor karavanın kapısında.

“Hayrola?” diyor.

“Patron. Yemeğe çıkacaktık. Bugünmüş.”

“Gıda önemlidir,” diye gözlemliyor Rumeysa.

17

Taha'nın arabasıyla Çamlıca'ya çıkıyoruz. Karen Millen'dan soluk nefli bir takım var üzerimde. Radyoda eski bir parça – Donovan, "Season of the Witch." Işıl ışıl, rüküşlük derecesinde şık olmaya çalışmış bir mekana giriyoruz. El Rancho Grande. Manzaralı bir masa. Kaktüs biçimli bardaklarda gelen su. Kaktüslerin dikenleri yaldızlı.

Bardağa baktığımı görüyor Taha, "Gülü seven dikenine katlanır," diyor ve espri yapmış gibi gülmeye başlıyor. "İşte bizim medeniyetimizin farkı buradan bile anlaşılabilir azizem. Adamlar kaktüste, biz yüzlerce yıldır gül koklamaya alışmışız."

Umutsuz gözlerle içki menüsüne bakıyorum. Bir şey içemeyeceğimi bile bile.

18

Yemekler geliyor. Beklediğimden daha lezzetli.

“Hiç fena değilmiş,” diyorum.

“Afiyet olsun,” diyor Taha, kendinden memnun.

Tayvanlının çalışması tabii ki gelmemiş. Mindyfo konusu özenle açılmıyor. Yemek boyunca havadan sudan muhabbet. Şirket dedikodusu. Bu geceyi neye borçlu olduğuma dair sıfır ipucu. Derken Taha bir Mindyfo selfie’si çektirmemizi istiyor. Mecburen kafamı kafasına yanaştırıyorum. Gözükmeyecek ama manzara da çıksın istiyor. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir yavşamanın başlangıcı olacak diye ödüm patlıyor. Patlıyor flaş. Ben de patlayacak gibi oluyorum birden. Tuvalete sığınmak geliyor aklıma.

“Ben bir lavaboya gidiyorum.”

Çantamı düşürüyorum kalkarken. Neyse ki pek bir şey dökülmüyor. Toplayıp yola devam. Altı-yedi adım atmışken geliyor Taha'nın sesi.

“Emine çabuk!”

Elindeki Mindyfo'yu bana doğru sallıyor.

Bu o. Benim adam. Oturmuş bir şey yazıyor büyük bir kağıda. Yanında Taha duruyor görüntüde. İrkil-tici. Gizli sevgilimi kocamın yanında görmek gibi. Kocam olsaydı. Ama Taha gibi bir şey olmazdı herhalde. Bütün bunları o sırada düşünmüyorum tabii. Kameramı alıp çekmeye başlıyorum arka arkaya. Taha bana bakıyor. Kim olduğunu bir an çıkaramıyorum.

“Gidebilir miyiz?”

“Efendim?” diyor. Gerçekten duymamış gibi.

“Pek iyi değilim. Yatacağım hemen. Midem ağzımda.”

Kapıya doğru gitmeye başlıyorum. Taha cebinden bir deste para çıkarıyor hesabı ödemek için.

“Şu Mindyfo'ları görseydim bari,” diye sesleniyor arkamdan.

Yetişiyor sonra. Sessizlik içinde arabaya biniyoruz. Bu bana pahalıya patlayacak, biliyorum. “Yarın getiririm işe. Kusura bakmayın, hakikaten midem kötü oldu. Böyle apar topar.”

“Resmen öyle,” diyor Taha. Bir daha da bir şey demiyor yol boyunca.

Umurumda değil öte yandan.

Eve girip kapıyı kilitliyorum. Mindyfo’ları elime almaya korkuyorum. Masanın üstüne diziyorum hepsini. Fotoğraf karelerindeki adam önce yazmayı bitiriyor, ardından kağıdı kaldırıyor, yazı okunuyor son karede:

FOTOĞRAFLAR BİZİ ÖLDÜRÜYOR

Gözleri içimi oyuyor. İskemleye çöküyorum.

“Aferin Emine,” diyorum. Nasıl bir şey yaptım ben.

İKİNCİ PERDE

19

Burası Symaze’in basın toplantılarının yapıldığı salon. Nazif Kemal’le sahnedeyiz, salonun büyüklüğüyle tezat oluşturan bir masada. Mikrofonumu kurcalıyorum. Nazif Kemal konuşuyor. Pek dinlemiyorum. Aklım Mindyfo’daki adamda. Nazif Kemal galiba iyi niyetli, iyi kalpli bir şirket olduğumuzu anlatıyor, bugüne kadar yaptığımız güzel şeyleri.

“Tabii Mindyfo’nun mucidi Emine Hanım da bu konuya benden çok daha vakıf. Herhalde meseleyi onun ağzından dinlemek istersiniz.”

Bir sessizlik. Anlıyorum ki bombayı benim kucağıma bırakmış. Salonu süzüyorum. Ağzımın içine bakıyor herkes.

“Mindyfo’yu piyasaya sürmeden önce aylarca denemeler yaptık,” diye başlıyorum. “Her şeyin temiz olduğuna emin olana kadar devam ettik. Bu konuda hiçbir kuşkusuz yok. O aşamada tek bir halesiz görüntüsüyle karşılaşmadık.” Benim adam gözümün önüne geliyor birden, elinde kağıdıyla. “Bir de flaş konusu var biliyorsunuz,” diye başlıyorum, pişman olacağımı anlıyorum, ama duramıyorum, “bunun da hiçbir sağlık riski yok, ama halesizler bu flaştan etkileniyor mu, nasıl etkileniyor, bunu tabii bilemiyoruz.”

“Tehlikeli olabilir mi yani?” diye soruyor salondaki gazetecilerden biri. Nazif Kemal yan gözle bana bakıp lafa giriyor.

“Hiç sanmıyoruz. Ama emin olmak için bu konuda da yoğun araştırmalar yapıyoruz tabii.”

“Halesizlerin kim olduğu, nerede olduğu hakkında yeni bir bulgu var mı?”

“Henüz yok,” diyorum.

Salon kaynamaya başlıyor bu aşamada. Her kafadan bir ses. Nazif Kemal gülümsemeye çalışıyor.

20

Sahibinin sesi, vicdanımın sesi. Ertesi günkü gazete-ler de Mindy’lerin halesizler üstündeki olası etkileri konusuna atlıyor tabii. İcra Kurulu acil olarak topla-nıyor. Masada iri manşetler. Belli ki Mebrure’nin mi-zanseni. Akacak kan, mobilyaları lekelemesin diye. Herkes gelince gong çalıyor.

“Emine Hanım, bu ‘coverage’ hakkında bizi bilgi-lendirir misiniz?” diyor Mebrure. Taha’nın yanında oturduğunu fark ediyorum.

“Bilgilendirecek bir şey yok,” diyorum. “Mesele şura-dan çıktı, elimize geçen Mindyfo’lardan birinde bir halesiz, ‘Fotoğraflar bizi öldürüyor’ yazılı bir kağıt tutmuş. Bu gerçek midir, gerekse neden, bunlara bakmak lazım.”

“Görebilir miyiz?” diye soruyor Taha. Sesi buz. Fotoğrafları ona göstermemiş olduğumu hatırlıyorum. Başlıyor şovumuz.

Mindyfo’yu dolaştırıyorum.

“Yani flaşımız, kayıp olarak kayıtlara geçmiş, polis tarafından bulunmaya çalışılan on binlerce insanı öldürüyor olabilir, öyle mi?” diye soruyor Mebrure, atmaca.

“Abartıyorsunuz, ama sonunda flaşı kaldırmamız gerekebilir.”

“İyi de bu alet flaşsız çalışıyor mu?” diyor Taha.

“Onu geliştirmeye yoğunlaşabiliriz,” diyorum. Nazif Kemal’e bakıyorum. Önündeki kağıtlara bakıyor.

“Olmaz böyle kepezelik. Toplantı bitmiştir arkadaşlar,” diyerek ayağa kalkıyor Taha. “Nazif Kemal Bey, sizi derhal odamda görmek istiyorum.”

21

“İstanbul’a bir tepeden bakmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Arayan Rumeysa. Gecenin bir yarısı. Salondaki kanepede yorgunluktan uyuşmuş kitap okurken.

“Ne tepesi yahu?”

“Venüs tepesi. Aşağıdan zili çalarım.”

Ne dediği belli değil yine. İnsanların son dönemde itiraz dinlemeden kapıma dayanma huyları nereden çıktı acaba, diye merak ediyorum. Üstüme hafif bir tunik geçirip başımı bağlayana kadar kapı çalıyor.

Çamlıca tepesine götürüyor beni Rumeysa. Kısmetirse çekerim.

Televizyon kulesinin çevresine sincap ekeceğiz yine.

“Neye göre seçiyorsun bu yerleri Allah aşkına?” diye soruyorum. “Neden Çamlıca, Sayın Kalkanoğlu?”

“Mesire yeri burası kızım, fena mı, insanlar yiyecek filan verir.”

Bütün dünyada televizyon kuleleri onyıllardır işlevsiz, çünkü artık hiçbir yerde “havadan” yayın yapılmıyor, varsa yoksa uydu. Onunla ilgisi var mıdır bilmem, ama yayınlar da onyıllardır hiçbir şeye benzemiyor.

Çamlıca’daki kule, eski Sovyet döneminden kalmış, başka bir dünyaya ait bir heykel gibi duruyor karanlıkta. Korkutucu hatta. Caminin minareleri ufacık kalıyor yanında. Kafesleri açıp sincapları serbest bırakınca ortalık biraz yumuşuyor neyse ki.

Rumeysa bir ara durup bana dönüyor. “Sence topluluk zekası diye bir şey var mı? Bunlar bir aradayken daha zeki oluyor mudur?”

“Nefis fikir. İşte demokrasinin faziletlerinden biri daha.”

“Ya da faşizmin,” diyor Rumeysa.

“Dur bir bakalım,” diyorum. Grup halindeki sincapların Mindyfo’larını çekmeye başlıyorum.

Rumeysa yanıma geliyor. Fotoğrafların proses edilmesini bekliyoruz. Bir dakika sonra bir sürpriz çıkıyor karşımıza – sincapları bilemiyorum ama

Mindyfo'ların hepsinde dört-beş halesiz var. Çok da net.

“Annem,” diyor Rumeysa. Sonra tekrar: “Annem.” Karavanına doğru kaçıyor düpedüz. Peşinden ben.

“Dursana Rumeysa! Alo!” diye bağıyorum, ama oralı değil. Zar zor yetişiyorum, ben de biniyorum karavana. Çamlıca'dan yokuş aşağı salıyoruz kendimizi. Rumeysa'ya bakıyorum trafik ışıklarında durduğumuzda. Elini bacağımda. Sıkıyor. Beti benzi atmış. Alem kız.

22

Burada Symaze'deki odamdayım, aklım kim bilir nerede. İsmail kapıdan bakıyor, “Büşra Hanım geldi,” diyor, başımı sallıyorum. Büşra giriyor içeri. Bir şey demeden masama doğru yürüyor. Elindeki kağıdı önüme koyuyor. Neye baktığımı anlamam biraz sürüyor. Bir fotoğraf bu, konvansiyonel. Bir şekilde tanıdık geliyor adamın surati, sonra ayıyorum – evimde koca fotoğrafı asılı adam bu, Mindyfo hayatım.

“Kim olduğunu bulduk,” diye açıklıyor Büşra, ben-deki yavaşlığı görünce.

“Recep Kılıklı,” diyorum, adını kağıttan okuyarak. Büşra biraz sabırsızca “Evet,” diyor, “32 yaşındaymış, iki yıl önce kaybolmuş, o zamandan beri haber alınamıyormuş.”

Gözlerimi fotoğraftan söküp Büşra'ya dikiyorum.
“Ailesini de bulduk, Adapazarı'nda yaşıyorlar.”

23

TEM’de gidiyoruz Doğukan’la. Hereke girişi civarı, yolun E-5’e teğet gittiği kısmı.

“TEM’in en sevdiğim yerlerinden biri burası,” diyorum.

“Bu körfez başkalarında olsa Riviera olmuştu,” diyor Doğukan.

“İzmit’in eski halini bilir misin? Ben çocukluğumdan hatırlıyorum. Korkunçtu.”

“Gözümüz gibi bakmamız gerekirken. Kısrak başıyız ya güya, bu da kısrakın gözü işte.”

“Olmuş sana T-Rex gözü,” diyorum.

“Bizde hiç dinazor fosili yok, neden biliyor musunuz?” diyor Doğukan arka koltuktan.

“Derinde miymişler?”

“Hiç dinazor yaşamamış ki, “diye açıklıyor. “Onların yaşadığı dönemde Türkiye toprakları yokmuş.”

“Nasıl yokmuş?”

“Deniz altındaymış. Kıtalar filan böyle tam oluşmamış ya daha o sırada. Türkiye sonra olmuş.”

“Bizde zaten ilkokulda filan da anlatılmaz dinazorlar, ondan herhalde,” diyorum.

“Tabii işte, kompleksten,” diyor Doğukan. “Ama denizlerde yaşayan bir tür dinazorun kemikleri bulunmuş.”

“Nerde? Konya ovasında mı?”

“Kastamonu galiba,” diyor Doğukan.

“O da olur.”

Malumatfuruşluk böyle zamanlarda iyi geliyor.

24

On katlı, doksanlar işi, bir zamanlar beyaz olan bir apartmanın önüne park ediyorum. Altındaki pastaneden bir şeyler almayı akıl ediyor Doğukan, alıp arabaya dönüyor.

Asansörde çıkarken poşetin üstünde pastanenin adına takılıyorum – Hoşgör. Ya görmezlerse? Özellikle de evlerinin alt katındaki pastaneden son dakikada kuru pasta almış olmamı?

Kapıyı başı açık, gençten bir kadın açıyor, belli ki Recep’in annesinin yardımcısı.

“Adalet Hanım’a gelmiştim?”

Az sonra Adalet Hanım geliyor – 65 civarı, beklediğimden uzun, dinç görümlü, başı açık.

“Efendim?” diyor, Cumhuriyet öğretmeni tonlamsıyla. Üç hecede haddimi bildirircesine.

“Adalet Hanım merhaba, ben Emine, telefonda konuşmuştuk-”

“Aaa tabii, fotoğraf makinesiyle zeka ölçüyorsunuz değil mi? Buyrun,” diyerek içeri davet ediyor. “Ayakkabılarınız kalsın, çıkarmayın,” diyor, ben böyle bir hamle yapmamışken.

“Ee, keşfedildik galiba?” diyor salona geçerken, küçük bir kakhaha eşliğinde. Ben de gülümsüyorum.

“Oğlunuz Recep Bey’le ilgili bir durum vardı da. Rahatsız etmeyeceksem...”

Adalet Hanım bir saniye kadar beni süzdükten sonra “Ne demek, tabii,” diyor. Koltukları işaret ediyor.

Kendi halinde bir emekli evi. Sıradışı tek şey, salonun bir köşesindeki beş-altı raf kitap. Pencerenin yanındaki iki koltuktan birinde gazetesini okuyan yaşlı adam beni görünce ayağa kalkıyor, gazetesini katlayıp zigona bırakıyor. Gözlüğünü çıkarıp terliklerini giyiyor, bana doğru yürümeye başlıyor.

“Eşim Vüsat,” diye tanıştırıyor Adalet Hanım. “Emine Hanım İstanbul’dan gelmiş, Recep hakkında konuşmak istiyormuş.”

Vüsat Bey de oğlunun adını duyunca duruyor. Sonra yemek masasını gösteriyor. “Şöyle oturalım.”

“Fatma bize çay getir kızım,” diyor Adalet Hanım yardımcısına. O da oturuyor masaya.

“Açık mıydı yollar?”

Vüsat Bey’in sorusunu anlamıyorum hemen.

“Kolay geldiniz mi İstanbul’dan?” diye başka türlü soruyor, “Tamirat varmış diye duydum da.”

“Gayet iyiydi, sağolun,” diyorum.

Çaylar geliyor hemen. Hazırda varmış demek ki.

“Recep diyordunuz?”

Adalet Hanım, kocasının aksine bir an önce konuya girmekte kararlı.

Elimizdeki Mindyfo’ları gösteriyorum Recep’e ait olan.

“Bunlar son birkaç ayda çekildi. Oğlunuzun iki yıldır kayıp olduğunu biliyoruz. Mindyfo’larda böyle pek çok kayıp insan ortaya çıkıyor, televizyonda izlemişsinizdir. Biz de Emniyet’le birlikte çalışıyoruz bulunmaları için. Bana oğlunuz hakkında anlatacağınız şeyler onu bulmamıza yardım edebilir.”

Bu *CSI: NY* ağzını bana öğreten televizyona ne diyeceğimi bilemiyorum o an.

“Recep iyi çocuktu,” diyor Vüsat Bey.

“Hala öyle,” diye düzeltiyor Adalet Hanım.

Bir sessizlik oluyor. Anlatacak pek bir şey bulamıyor gibiler. Ankara'daki bir sosyal medya ajansının ortağı olduğunu, evlenip boşandığını, bir çocuğu olduğunu öğreniyorum. Bir de şunu: Recep'i ilk gördüğüm yer, beş yaşındaki kızının kaza geçirip öldüğü yere çok yakın. Recep de olaydan iki ay sonra kaybolmuş.

“Karısı?” diye soruyorum.

“O da sonra çok ilaç yuttu,” diyor Adalet Hanım, masanın üstündeki dantel örtüyü düzelterek.

25

Bir gece. Başımda uzun sarı peruğum, Nişantaşı'ndaki barlardan birinden çıkıyorum, Akaretlerden aşağı yerçekimine binerek yuvarlanıyorum. Caddeye biraz kala Mindy'mi çıkarıp fotoğraf çekmeye başlıyorum. "Recep!" diye bağıyorum. Bir işe yaramayacağını bile bile.

26

Symaze'in Ar-Ge laboratuvarı burası. Mindy'yi geliştirdiğimiz yer. Makinenin flaşıyla ilgili deneyler yaparken aklıma gelmeyen bir şey vardı.

“Nedir bu?” diye soruyor Büşra, teslim belgelerini imzaladığım koca tankı işaret ederek.

“Okyanus dibi canlıları,” diyorum.

“Işık görmeyen cinsinden mi?” Uyanık kız.

“Flaş için mi?” Laboratuvar direktörü Hidayet bu. O da hiç fena değil.

“Bunlar hep bembeyaz, neredeyse saydam olur ya,” diyorum, “bizim halesizlerden aklıma geldi. Belki bir ipucu buluruz. Belki bunlar da olumsuz etkilenecek flaştan.”

Tankın içine Mindy'nin flaşlarını sarkıtıyoruz, üç tane de gece görüş kamerası. Önce ekrandan hayvanların hareketlerini takip ediyoruz. Ölçümler. Sonra flaşları patlatıyoruz, üst üste. Hayvanların ajitasyonu içimi acıtıyor. Balıklardan biri dibe çöküyor o sırada.

“Alın şunu hemen!” diyorum. Hayvan ölmüş. Bir şey bulduk galiba.

Nazif Kemal'e gidiyorum heyecanla.

27

Nazif Kemal'in sekreteri Asude, patronun telefonda başbakanla konuştuğunu söylüyor. Kapıda bekliyorum. "Tabii efendim"ler, "Derhal efendim"ler. Kapı açılıyor sonra. Nazif Kemal beni görünce, "Hah, ben de seni çağırtacaktım, gel hemen," diyerek beni kapıdan içeri neredeyse itiyor.

"Başbakanla konuşuyordum az önce-"

"Biliyorum." Ters ters bana bakınca, lafını kesmem gerektiğini anlıyorum. "Pardon."

"Başbakanla konuşuyordum. Dedi ki bir halesiz yakanmış, Frankfurt'ta. İki Alman, kayıp olan arkadaşlarını görmüş sokakta. Adam remindy.me'de de varmış. Hemen yanına gitmişler. Halesiz onları görünce kaçmaya çalışmış ama yetişmişler. Halesiz bunun üzerine kendisini bir otobüsün önüne atmış."

“Ayy!” Elimde olmadan.

“Ölmemiş, ama hayati tehlikesi varmış, hastaneye kaldırmışlar.”

İnanılmaz bir gelişme. Nazif Kemal anlatırken ben de adam üstünde ne gibi tetkikler yapılması gerektiğini düşünüyorum.

“MİT”ten bir ekip hemen Frankfurt’a hareket ediyor. Başbakan senin de katılmanı istedi. Araba gönderiyorlar.”

“Nasıl, hemen mi?” diyorum şaşkınlıkla. “Kıyafetim uygun değil, yanımda eşyam yok, ne kadar kalınacak, pasaportum burada değil, vizem yok...”

“MİT” geliyor dedim,” diyor Nazif Kemal. Hafifçe iterek odadan çıkarıyor beni.

28

“Güzel söylüyorsun da hocam, saat farkı ne olacak?”

“Ne olacak?”

“Misal Amerika’ya gidiyoruz diyelim. Sabah sekizde bindik, on iki saat yol sürdü ama onlar yedi saat geride, yani ne eder, indiğimizde saat öğlen bir oldu. Ne yapacağız?”

“Bekleyeceksin işte akşama kadar.”

“Sekizde güneş batıyor diyelim. Yedi saat fazladan oruç mu tutuyoruz o zaman?”

“O değil de asıl tersi mesele. Amerika’dan akşamüstü dörtte bindin. Yoldayken güneş batacak, değil mi? Hah, ama nerede? Misal, Atlas Okyanusu

üzerindeyken günbatımı noktasını geçeceksin. O zaman mı açacaksın orucunu? Yoksa inmeyi bekleyip o günün akşamında mı açacaksın?”

Lacivert takımlı üç MİT’çiyle uçtayım. Kuramsal tartışmanın derinlikleri başımı döndürüyor. Kulaklıklarımı takıyorum.

29

Frankfurt havaalanından çıkmadan, lacilerin başı olduğunu sandığım Musa Bey'in telefonu çalıyor. Bizden biraz uzaklaşıyor. Halinden konuşmasından, haberlerin iyi olmadığı belli. Dönüyor yanımıza.

“Herifçioğlu ölmüş.”

Allah'tan rahmet diliyorlar hep bir ağızdan. Ben “Toprağı bol olsun,” diyince ters ters bakıyorlar.

“Ne yapıyoruz inşallah?” diye soruyor Mevlut Bey.

“Gideceğiz hastaneye,” diyor Musa Bey.

Bir taksiye doluyoruz, şoför zar zor razı oluyor ön koltuğa oturmama.

“Adamların taksisi bile Mercedes hocam,” diyor Mevlut Bey.

“Bizde Diyanet kullansa laf oluyor ama,” diyor Muzaffer Bey.

30

Hastane morgunun özel bir bölümü bu. Bizim dışımızda yabancı başkaları da var mevtanın başında. Tam fotoğraflık bir tablo. Dokunmamıza izin vermiyorlar, yalnızca bakıyoruz. Elimde hasta dosyası.

“Bacım sizin fotoğrafları da artık resmi evrak sayıyorlar bakıyorum.”

Muzaffer Bey haklı – Alman sağlık sisteminin teknolojik yeniliklere bizimkilerden bile açık olması ilginç. Mindyfo’lara bakıyorum. Adam ölmeden hemen önce çekilmişler.

“Halesi varmış,” diyorum. “Zayıf, ama o durumdaki herkesin ancak o kadar halesi olur bence.”

Bir doktor geliyor. Toplantı salonuna. Başhekimin verdiği bilgileri dinliyoruz. İngilizce konuştuğu için

ben bizimkilere çeviriyorum anlamadıkları yerleri. Adamın kimliği saptanmış – Wolfgang Heintl, 58, emekli mühendis, bir buçuk yıldır kayıp. Görgü tanıklarına göre son sözleri: “Biz ruhu olanlarız. Siz ruhsuzların dünyasından kendimizi korumaya çalıştık. Kendi dünyamızı kurduk, oraya atladık. Ama fotoğraflarınız bizi öldürüyor.”

Toplantıdan çıkarken Mevlut Bey, herkesin aklındaki soruyu dillendiriyor:

“Biz neden ruhsuz oluyormuşuz? Tövbe estağfurullah. Gavurun yediği herzeye bak.”

31

Doğukan sabah beni almaya geliyor evden. Bu sefer ona kullanıyorum, hem uyumadım, hem de gazetelere bakmak istiyorum üniversiteye giderken. Bizdekiler bile Heiñl'ı manşet yaptığına göre dünya bu haberle yıkılıyor demektir.

32

İnovasyon dersinde çocuklara bu hafta ölümcül buluşları anlatıyorum – iyi niyetle yapılmış ama sonradan işin tadını kaçırmış buluşlar. Zyklon B, TNT, kurşunlu benzin, ecstasy.

“Sonuçta hem bilim insanları olarak, hem de insan toplumu olarak her seferinde ahlaki bir karar vermek zorundayız, yaptığımız buluşların yararı ve zararı hakkında. Bu kararı da bir kere değil, zaman içinde birkaç kere vermemiz gerekebilir, yeni bilgiler ışığında.”

“Hocam, siz pişman mısınız Mindy’yi geliştirdiğiniz için?” diye soruyor sınıfın zeki ama zıpır oğlanlarından biri. Ben cevap vermeden, kızlardan biri atlıyor:

“Ne pişman olacakmış? Bize ruhsuz diyen nankörler ölüyor diye mi? Beter olsunlar.”

Sınıfta bir uğultu yükseliyor.

“Benim pişman olmam bir şeyi değiştirmiyor,” diyorum bir süre sonra. “Demirden korksaydık trene binmezdik. Ama işte anlattığım gibi, öngörülemeyen sonuç diye bir şey var. Önemli olan, o sonuçlarla namuslu bir biçimde yüzleşip yeni hareket planları yaratmak. Beten olsunlar diyorsunuz. Bunu hak edebilirler, etmeyebilirler. Bunun kararını verecek olan ben değilim. Benim görevim, geliştirdiğim teknolojinin amacı dışında kullanılıp zarar vermesini engellemek. Mindy konusuna gelince, ölümlere neyin neden olduğunu galiba bulduk. Halletmeye çok yakınız.”

“Oppenheimer da öyle demişti herhalde, atom bombasını bulduktan sonra.” Arka sıradan bir ses bu.

“Bilemem. Işın tedavisi gören kanser hastalarına da bir soralım istersen.”

“Nükleer santral sızıntısı yüzünden kanser olanlar mı?”

Bak sen. Hazırcevap bir oğlan, diyorum içimden. Gülümsüyorum.

“Bu da bizi önümüzdeki haftanın konusuna getiriyor. Meyve toplayıp avcılık yaptığımız bir dünyaya dönmek mümkün mü? Ya da küresel bir felaket olsa ve dünya nüfusu yüzde birine düşse, bütün endüstri

dursa, hangi teknolojileri yeniden geliştirmeyi isterdik? Nasıl geliştirirdik? Okumalarınızı yapmadan gelmeyin!”

33

Fakat bu ruhsuz olma meselesi insanlara koymuş. Ofise döndüğümde arabayı neredeyse içeri sokamıyorum. İnanılmaz bir kalabalık birikmiş. Herkes cep telefonundan kendi yayını yapıyor, ama kanal kameraları da gelmiş. “Ruhsuz da sizsiniz, korkak da sizsiniz!” ve “Bu dünya bizimdir, aramızdan git!” gibi sloganlar atılıyor.

Nazif Kemal’e çıkıyorum. O da penceresinden aşağısını seyrediyor.

“Kamuoyu nasıl bir şeydir yahu,” diyorum. “Daha geçen hafta herkes ruhsuzlar için kahroluyordu. Ne olacak böyle?”

“Adamlar haklı,” diyor. “Sen hem bizi ruhsuz olmakla suçlayıp ortadan kaybolacaksın, seni sevenleri

perişan edeceksin, hem de gizli gizli buralarda dolaşıp bizim mahremimizi izleyeceksin. Ortaya çıkınca da ‘Bizi öldürüyorsunuz!’ diye yaygara koparacaksın. Oh ne ala.”

“İyi de bizden ne istiyorlar?” Aşağıdaki kalabalıktan gözlerimi ayıramadan.

“Valla bilmem, ‘Sakın flaşı düzeltmeyin’ diyorlar belki de. Bu iş çirkinleşecek.”

Telefonum çalıyor. Annem.

“Çok fenayım,” diyor. Detay vermiyor.

“Biliyorum istesin, üzme kendini, öylesine aradım ben,” diyor.

Mecburen kalkıp gidiyorum.

34

Annem belli ki haberleri dinlemiş. Asabı bozulmuş. Ama maşallah, fiziksel olarak turp gibi. Bir tek saçları bembeyaz olmuş son gördüğümünden beri.

“Hoş geldin kızım. Karnın aç mı?”

“Dur bir içeri gireyim annecim.”

“Gir gir, kabak dolması yaptım gel.”

İtirazın para etmeyeceğini bildiğim için hiç denemiyorum bile. Hayat insana öğretiyor bazı şeyleri.

Mutfığa geçiyoruz. Masada üç iskemle. Üçüncüsüne çantamı koymama izin vermiyor. Ocağı yakıyor, buzdolabından dolma tenceresini alıp bir sahana koyuyor dolmaları.

“Sen de yiyecek misin?” diyorum tabak çıkarırken.

“E eşlik ederim sana,” diyor. Yoğurt da çıkarıyor dolaptan. Oturuyoruz, dolmanın ısınmasını bekliyoruz.

“Boyamıyor musun artık?” diye soruyorum.

Saçına götürüyor elini. Konuyu değiştiriyor.

“Haberleri dinledin mi?”

Başımı sallıyorum.

“Ben sana hep demiyor muyum, babanın ruhunu hissediyorum, o hala burada diye? Bak, doğruymuş.”

“Babam buz gibi intihar etti anne. Bununla ne ilgisi var. Saçma sapan konuşma Allah aşkına.”

Annem gözlerini bana diyor.

“Baban intihar edecek adam değildi,” diyor.

Yirmi üç yıldır aynı şeyi söylüyor.

Kalkıp sahanı alıyor, tabaklarımıza dolma koyuyor.

35

Evdeyim, gecenin bir saati. Kırk yılın başı televizyonu açmışım. Al Jazeera’da acayip bir haber. Norveç’teki eski bir televizyon kulesinin görüntüleri. Kim çekmiş belli değil. Kulenin tepesinde biri görüyor hayal meyal, sonra atlıyor. Kamera takip ediyor. Tam yere çarpacakken adam kayboluyor. Resmen yok oluyor yani. Libernetten buluyorum görüntüleri, iki üç kere daha seyrediyorum durdura durdura. Aklıma Çamlıca’da Rumeysa’yılayken çektiğim Mindyfo’lar geliyor. Büşra’yı arıyorum.

“Uyuyor muydun? Kusura bakma canım. Galiba bir şey buldum. Salih’i de arar mısın, bir korelasyon isteyeceğim ikinizden. Halesizlerin en yoğun görüldüğü yerlerle televizyon kulelerinin yerlerini bir karşılaştırır mısınız?.. Evet, Avrupa’da da... Harika.

Haber bekliyorum... Tabii canım, ne zaman bir şey bulursanız. Ayaktayım ben.”

Bir şey olduğunu biliyorum. Evde durmak istemiyorum. Gardırobumun karşısına geçip Muji tonlarındaki koleksiyonuma göz gezdiriyorum. Claudie Pierlot'dan siyah bir tayt, siyah bir mini etek, siyah Jil Sander Navy bluzumu giyiyorum. Kızıl, dalgalı perüğümü takıyorum. Geceye çıkıyorum.

36

Boğazkesen'in orada çevirme var – alkol kontrolü.
Eve dönerken peruğumu çıkarıp türbanımı takmayı
unutmayayım bari.

37

Dublin Pub'a giriyorum. Hafta içi, ama epey insan var. Bir margarita ısmarlıyorum, hemen geliyor. Her zamanki gibi tam kıvamında. Remindy.me'ye bakıyorum bir süre. Sonra gözüm iki masa ötede oturan çiftte takılıyor. Orta yaşlı, göbekli bir adam, susmacasına konuşuyor. Karşısındaki minyon tipli ve daha genç kadın da kulaklarından esneyerek dinliyor. Ne çok erkek ne çok şey biliyor.

İçkim bitmek üzereyken telefonum çalıyor. Büşra. Zamanlamayı seviyorum.

“Çok acayip bir şey bulduk, yolluyorum,” diyor.

“Özet geçerse?”

“Baktığımız her yerde korelasyon var.”

Biliyordum.

“Her şeyi gönder,” diyorum. “Ben dışarı çıktım, dönüyorum. Bilgisayardan bakayım.”

Margaritanın son yudumunu alıp hesabı istiyorum.

Hesap gelmeden yavaşak bir herif geliyor. Başıma dikilip bana doğru eğiliyor.

“Daha yeni geldin, bu ne acele? Biraz otur da muhabbet edelim,” diyor.

Fena sarhoş. Pislik de bir tip, belli.

Ayağa kalkıyorum. Benden kısa.

“Kaç santim?” diyorum. Afalliyor, ama toparlamaya çalışıyor.

“Boylu poslu, merak etme,” diyor sırtarak. Leş nefesli.

“Boşuna uğraştırma beni,” diyorum. “Göster.”

Suratı buruşuyor. Hesap geliyor o sırada.

“Manyak mısın lan sen?”

Kuyruğunu kıstırıp gidiyor. Yalpalayarak.

38

Eve giriyorum. Çantamı antreye bırakıyorum. Ayakkabılarımı yürürken çıkarıp salona geçiyorum. Çıkarken müziği kapamamışım. İstanbul ışıklarını açmış. Nefis bir gece. Pencereye gidiyorum, dışarıya bakıyorum biraz. Çalışmak için masaya yöneldiğimde, kanepede birisinin oturduğunu görüyorum. Çılgılık.

Recep bu.

“Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?” diyebiliyorum ancak. Pencereye yaslandığımı hissediyorum. Serinlik iyi geliyor.

Bana bakıyor. Bir şey demeden. Türbanımın ucunu çekiştiriyorum.

“Nasıl girdin içeri?”

Omuz silkiyor.

“Kapıdan.”

Yorgun görünüyor. Çok yorgun.

“İyi misin? Bir şey vereyim mi?”

Başını sallıyor.

“Su. Varsa.”

39

Mutfağa gidiyorum. Buzdolabından şişeyi alıyorum. Bardakların yerini bir an hatırlayamıyorum. Aklıma yatak odasındaki fotoğraf geliyor birden. Panik içinde odaya koşup duvardan çerçeveyi indiriyorum. Saklayacak yer bakıyorum ama yok. Ters çevirip kapının arkasına, duvara yaslıyorum. Mutfağa dönüp suyu bardağa koyuyorum. Salon.

Recep suyunu yavaş yavaş, ama bir seferde içiyor. Bardağı koyacak yer bakıyor.

“Alayım ben,” diyorum, ama yere koyuyor.

“Evi ıvır zıvırla doldurmaktan nefret ediyorum da,” diyorum özür dilercesine, “sehpaydı, zigondu filan...”

Recep'in gözleri kapanıyor. Konuşmak için ağzını açıyor, ama ses çıkmıyor hemen. Boğazını temizliyor.

“Çok ayıp olmazsa biraz uyuyabilir miyim?” diyor.
“Bizim taraftan buraya geçmek sarstı beni biraz.”

“Tabii ki.” Ayağa fırlıyorum. Niye fırladığımı unutuyorum yine. Hatırlıyorum: Nevresim.

Gardırop odasından yastık, çarşaf, pike çıkarıyorum. Salona döndüğümde Recep kanepenin üstüne kıvrılmış, uykuya dalmış bile. Yastıkla çarşafı başucuna bırakıyorum. Pikeyle üstünü örtüyorum. Bakakalıyorum.

40

Kahve yaparken İsmail'i arıyorum. Bu sabah biraz geç geleceğimi haber veriyorum. Başımda grafitili şahane bir türban var. Düşük bel kot. Beyaz, uzun kollu bir bluz.

“Günaydın.” Recep bu, mutfak kapısında. Tahmin ettiğimden daha uzun.

“Kahve?”

“İçerim.”

Mutfak masasına oturuyor. Dolaptan peynir, krem peynir, böğürtlen reçeli çıkarıyorum. Ekmek kızartıyorum. Şipşak kahvaltı hazırlamaktan en son ne zaman gurur duyduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

“Konuşmamız lazım,” diyor.

“Bayılırım,” diyorum.

Kahveden bir yudum alıyor. Beğeniyor. Rica ederim, diyorum gözlerimle.

“Yardıma ihtiyacım var. İnsanlarım ölüyor. Bir şeyler yapmazsam hepsi yok olacak.”

“İnsanların kim? Ruhlular mı?”

İstemedi de olsa, sesimde bir kızgınlık var. Şaşırtıyor beni. Başını sallıyor evet anlamında.

“Neredeler?”

“Burada aslında,” diyor. “Aynı binalardayız, aynı sokaklarda yürüyoruz, ama birbirimize değmiyoruz. Mindy’nin flaşı bizi bir anlığına görünür kılıyor.”

“Mindy’nin ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Yeni gelenler hep bunu anlatıyor.”

“Nasıl geliyorlar?”

“Televizyon kulelerinden atlayarak.”

“Şimdi anlaşıldı. Çakılmıyorlar mı?”

“Ruhları olduğu için çakılmıyorlar. Yoksa çakılırlar tabii.”

Telefonum bliyor. İsmail mesaj atmış – “Emine Hanım, evdeyseniz televizyonunuzu açın, Blink News.”

“Gelsene,” diyorum Recep’e.

41

“Kumandayı bulursam televizyonu açacağım,” diyorum. Salonda dört dönüyorum.

“Pek kullanmıyorsun galiba,” diye gözlemliyor Recep.

“Mümkünse hayır.”

Buluyorum sonunda – çaprazlama kitaplığımın raflarından birinde.

Blink News kanalı. Dünyanın çeşitli yerlerinde kitleler, televizyon kulelerine saldırıyor. Çoğu yerde ordu birlikleri, kulelerin çevresinde güvenlik halkası oluşturmuş. Sonuna yettiğimiz için bir şey anlaşılıyor. Yeni bir app’in reklamı başlıyor, sessize alıyorum televizyonu.

İsmail'i arıyorum, hoparlöre alıyorum.

“Niye saldırıyorlarmış kulelere?”

“Karşı tarafa geçmek için,” diyor İsmail.

“Ne yapacaklarmış ki geçince?”

“Dövecekler herhalde,” diyor İsmail. “Sopalı silahlı çok grup var. Belki de bu tarafa geri getireceklerdir.”

Recep'e bakıyorum. Endişeli.

“Nereden biliyorlar peki kulelerin geçiş sağladığını?” diye soruyor Recep. Çok yerinde bir soru.

“Bu sabah erkenden bir basın duyurusu yayınlamış Taha Bey,” diyor İsmail. “Sizin yaptırdığınız korelasyon çalışmasıyla ilgili.”

“Dur, bir şey gösteriyor şimdi,” diyerek susturuyorum İsmail'i. Televizyonun sesini açıyorum.

Ekranda bir halesiz, dünyadaki ruhlulara seslenen bir pankart tutuyor:

“Ruhlular, cehennemden kurtulun. TV kulelerinden atlayın. Bekliyoruz.”

“Adam intihar çağrısı yapmış resmen,” diyorum İsmail'e. “Nereden çıktı bu görüntü?”

“Bizim şirkete gönderilmiş. Taha da basınla paylaşmış.”

Telefonu kapıyorum. Burnumdan soluyorum.

“Bu Taha iyice saçmalamaya başladı. Manyak herif. Sizden mi geldi bu görüntü?” diye soruyorum Recep’e.

“Belli ki bizden,” diyor şaşkınlık içinde. “Bizim şahinler karşı saldırıya geçmiş. Böyle bir şeyi onaylamadık.”

“Bugün çok insan ölecek,” diyorum, “çoğu geri zekalının önde gideni olacak, ama yine de.”

Doğukan’ı arıyorum.

“Kapıdayım,” diyor.

42

Şirkete varınca hemen Taha'ya çıkıyorum. Sekreteri on beş dakika bekletiyor beni. Sonunda içeri girince kokuşmuş balık gibi karşılanıyorum. Yemeğin intikamı için bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Ne biçim çocuk yetiştiriyor bazı anneler.

“Buyrun Emine Hanım?”

“Taha Bey, siz delirdiniz mi? Niye öyle bir açıklama yaptınız, o görüntüyü niye servis ettiniz?” diye soruyorum doğrudan. Oyun oynama zamanı geçti.

“Kendinize gelin lütfen,” diyor Taha. “Ben bu şirketin icra kurulu başkanım. Sizden emir alacak değilim, size akıl sormak zorunda değilim, şirket adına yaptıklarımı size açıklamakla mükellef de değilim.”

Şimdi böyle olduk demek. Söylenecek çok şey var, ama hiçbir şey demeden, hışımla çıkıyorum odadan.

Ofistekiler büyük ekranın başına toplanmış. Ben de oraya seğırtiyorum. Silahlı bir grup, Londra'daki bir televizyon kulesinden topluca atlamış, karşı tarafa geçebilmek için. Tabii feci şekilde can vermişler. Amerika'nın çeşitli şehirlerinde insanlar binlerce kişilik gruplar halinde caddelerde Mindy'nin mor flaşını patlata patlata yürüyormuş, halesizleri -kimse onlara "ruhlular" demiyor- temizlemek için.

Düpedüz soykırım. Müsebbibi de benim.

43

Laboratuara gidiyorum, flaşla ilgili gelişmeleri konuşmaya.

“Böyle bir şey hiç görmedim,” diyor Hidayet. “Mindy’nin flaşı bu derin okyanus canlılarında zaman içinde biriken bir etki yapıyor. Ölenlerin hücre zarlarının delik deşik olduğunu gördük. Benzer bir şey halesizler için söz konusu olabilir, ama neden olabilir onu bilmiyoruz. Flaşın özelliklerini değiştirmeyi deniyorum, ama o zaman da Mindyfo çekmek imkansız hale gelebilir.”

“Yani makineleri çöpe at diyorsun.”

“Yok,” diyor Hidayet korkuyla, “ama acaba anlık bir çekim yerine sürekli çekim yapan bir sistem olamaz mı? O zaman flaşa ihtiyaç kalmayabilir.”

“Film gibi mi yani?” diye soruyorum.

“Mesela.”

“Anlık bağlantı değil de sürekli bağlantı kuracak ve onu yansıtacak... Nereye yansıtacak peki? Ekran lazım?”

Hidayet umutsuzca başını sallıyor.

44

Burada Recep, evde tek başınayken etrafı kurcalıyor. Hiç hoş değil. Salondaki kitaplara yakından bakıyor. Çalışma masamın çekmeceleri. Mindy'nin ilk çizimlerini buluyor, gülümseyerek bakıyor. Ardından gardırop odası. Dolaptaki giysilerim. Asıl ilgisini çeken, tabii ki peruk koleksiyonum. Banyoda görececek bir şey yok – aynalı dolapta ilaçlar, parfümler, tamponlar, jiletler ilgisini çekmiyor haliyle. Ama lavabonun altındaki dolapta saç boyaları bulunca, “Vay be,” diyor. Sonra yatak odası. İlk baktığı şey, kapının arkasına koyduğum, ters duran çerçeve. Kendi fotoğrafla karşılaşınca şaşalıyor. Vaktim varken kaldırdıcaktım ben o resmi.

45

Bir telefon kulübesi görüyoruz burada. Bunlardan hala var mı İstanbul'da? Sarışın bir adam, telefonda konuşuyor. Biraz daha yaklaşınca bunun Recep olduğunu görüyoruz. Benim peruklarımdan birini takmış. Bundan haberim yoktu. Kiminle konuştuğunu da bilmiyorum.

46

Akşam alışveriş yaptıktan sonra ev. Recep'e güzel bir yemek hazırlamak istiyorum. Evimde bir erkekle yaşadığımı duysa annem hüccetten gider herhalde. Recep'i, cama dayalı dar duvar masasında, arkalıklı yüksek bar taburelerinden birine oturmuş, dışarı bakar buluyorum. Beni görünce yüzü ışıyor – içime dokunuyor.

“Salata, biftek, cheesecake, kahve var yemekte. Nasıl?”

“Çok güzel. Yardım edebilir miyim?”

“Yoo, ama mutfakta benimle çene çalarsan itiraz etmem,” diyorum.

Salatayı yıkarken, “Yemekten önce bir şey içmek ister misin?” diye soruyorum. “Ben içmiyorum tabii, ama dolapta misafirler için bir şeyler bulunduruyorum.”

“Ben de içmem,” diyor, “bence evinde de alkol bulundurma. Başkasına ikram etmek de günah sonuçta.”

Sonra utanıyor. “Ben de sana günahı haramı öğretmeye kalkışmasam. Yeni bir haber var mı?”

“Her yerde kulelere saldırıyorlar. Bir de flaş birlikleri türemeye başlamış, toplanıp Mindy flaşı patlatıyorlar.”

Recep’in suratı düşüyor.

“Kuleleri sağlama almak lazım,” diyor, “yoksa buradaki ruhluların karşıya geçmesi imkansız olacak.”

“Evet, ama önce şu flaş işini engellemek lazım, değil mi?” diye soruyorum, “sizinkileri öldüren o sonuçta.”

“Doğru, ama o beni aşar,” diyor, “nasıl engelleyebilirim ki? Milyonlarca Mindy var dünyada.”

“Etini nasıl istersin?” diye soruyorum.

“İyi pişmiş.”

Tavayı ısıtıyorum.

“Teker teker olmaz tabii,” diyorum, “Ayrıca bunu tek başına yapmak zorunda olduğunu düşünme.”

Bakışıyoruz.

“Nasıl olacak peki?”

“Galiba bir fikrim var,” diyorum.

Eteri tavaya atıyorum. Dumansız bir cızırtı dolduruyor mutfağı.

47

Salonda, cam kenarında oturuyoruz. Yemek yenmiş, sıra kahve-pastaya gelmiş.

“Seni birileriyle tanıştıracam,” diyor Recep, camdan dışarı bakarak. “Ama fazla zamanımız yok.”

“Niye?”

“Pek iyi değilim. Burada çok fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Endişem yüzümden okunuyor herhalde ki Recep gülümsüyor.

“Merak etme. Böyle olmasını bekliyorduk. Hızlı hareket etmem lazım, o kadar.”

Kimle tanıştıracaksın?”

“Muavinlerle.”

Espressomdan bir yudum alıp boş boş bakıyorum.

“Buradaki ruhluların karşıya geçişini organize eden arkadaşlar. Muavin diyoruz. Kulelerin güvenliği onların sorumluluğunda. Sana anlatacakları şeyler vardır bence. Çıkar mıyız bu gece?”

“Bu gece mi? Biraz zor. Yarına mutlaka yetişmesi gereken bir işim var. Sorun olur mu?”

“Yoo, ama benim gitmem gerek,” diyor Recep. “Birlikte yine gideriz.”

“Tamam. Gece geleceksen anahtarı al.”

Gülümsüyor Recep, özür dilercesine. “Gelemem herhalde. Yapacak çok iş var.”

“O zaman döndüğünde görüşürüz,” diyorum. Sevgilimden ilk kez ayrı kalacakmış gibi yapmamaya çalışarak.

Elini bel hizasından sallıyor Recep. Sessizce çıkıyor sonra.

48

Çalışma masamda, Mindy için bir güncelleme yazıyorum. Basit ama etkili bir yama bu. İşin asıl zor kısmı, bunu dünyadaki tüm kullanıcılara göndermek. Neyse ki güncellemenin Symaze sunucusundan anonim olarak verilmesini sağlayacak bir başka yazılımım var. Güncellemenin kendi evimden, kendi bilgisayarımın değil de şirketteki bir bilgisayardan –mesela toplantı odasındakinden- sisteme yüklenmiş gibi görünmesini sağlayacak.

Güncellemenin bir özelliği, kullanıcının kontrol tercihlerini dikkate almadan, otomatik olarak kendini Mindy'ye yüklemesi. Asıl özelliği ise, bu güncellemenin yüklendiği Mindy'leri -yani çalışan ve online durumdaki bütün Mindy'leri- çökertmesi. On iki saat

içindeki tüm cihazların yüzde 99'unun çalışmaz hale geleceğini tahmin ediyorum.

Güneşin doğmasından bir yarım saat sonra bitirebiliyorum ancak. Arkama yaslanıp ekrana bakıyorum. Sonra düğmeye basıp yüklemeyi başlatıyorum. Neredeyse anında tamamlanıyor. Bilgisayarı kapatıp kalkıyorum. Uzun bir gün olacak.

49

Burada şirkete giriyorum. Bir savaş sahnesi gibi – sanki şarapneller havada uçuşuyor, fonda Wagner filan çalıyor. Bomba gümbürtüsü. Bense hiç etkilenmeden, dümdüz, hedefime doğru ilerliyorum. Böyle hissediyorum en azından. Gerçekten de bir uğultu var ama. Ve eminim kimse aklını işe veremiyor.

İsmail sabahtan beri olanları bana anlatabilmek için arayıp duruyordu, telefonumu açmamıştım. Şimdi beni karşısında görünce önce fırça atıyor, ama fazla oyalanmayıp havadisleri kusmaya başlıyor.

“Sistem hack’lenmiş. Dünyadaki bütün Mindy’lere dün gece bir güncellenme gönderilmiş. Artık hiçbirisi çalışmıyor.”

“Nasıl hiçbirisi?” diyorum inanmaz bir sesle. “Bütün dünyada mı?”

Tuhaf bir zevkle kafa sallıyor İsmail.

“Bütün dünyada.”

“Saldırıyı üstlenen?”

“Yok. Bizim server’lardan gönderilmiş anlaşılan. Kaynağını bulamadılar hala.”

“İçeriden biri mi yani?”

“Olabilirmiş. Nazif Kemal Bey acil sizi bekliyor bu arada.”

“Tahmin ederim,” diyorum. Çantamı odama bırakıp Nazif Kemal’e çıkıyorum.

50

Nazif Kemal beni odasının kapısında karşıyor.

“Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Hangi cehennemdesin? Niye açmıyorsun telefonunu?”

“Pardon,” diyorum, “şarja takmayı unutmuşum. Yeni öğrendiniz siz de yani?”

“Yeni mi?”

“E dün gece olmuş olay galiba?”

“Sabaha karşı. Niye bunun bir alarmı yok?”

“Neyin? Her şey görünüşte legal. Şirket yazılım güncellemesi yapmış, göndermiş.”

“Off,” diyor Nazif Kemal. Üzülüyorum haline. “Bu sefer fena sıçtık,” diyor. Haklı. Üstelik o hiç böyle konuşmaz.

Asansöre doğru çekiştiriyor beni. Tabii ki toplantı odasına gidiyoruz.

“Nasıl çıkacağız bu işin içinden?”

“Mebrure biliyordur,” diyorum.

Pis bir bakış atıyor bana.

51

Recep bu. Belli ki peruklarımla kafayı bozmuş. Yakışıyor da aslında. Emirgan'da, Çınaraltı'nda oturmuş kazandibi yiyor. Bir kadın gelip oturuyor masasına. Anlaşılan tanışıyorlar.

“Nasılsınız?” diye soruyor benimki.

“Sizi sormalı,” diyor kadın. Armine modeli gibi giyinmiş.

“Elhamdülillah,” diyor Recep. “Beyefendi?”

“Gayet iyi. Sizi merak ediyordu tahmin dersiniz.”

“Kazandibi almaz mıydınız?” diye soruyor Recep, gülümsüyor. “Çay?”

Kadın, “Çay olabilir,” diyince Recep garsona el ediyor. Kaşıkla bardak karıştırma işareti. Garson eliyle

“İki?” diye soruyor, Recep de elini göğsüne götürüyor, başını “hayır” anlamında sallıyor.

52

Toplantı salonu kapısı. Mezbahaya girermiş gibi hissediyorum kendimi. Etrafta askılı konveyörde ilerleyen karkaslar; yüzü maskeli kasaplar. Taha, Mebrure, diğerleri – çoğu kan kokusu almış gibi bakıyor bize.

“Gelebildiğinize sevindik Emine Hanım,” diye beni karşılıyor Mebrure.

“Nazif Bey bizimle hemen son durumu paylaşır mısınız?” diyor Taha, Mebrure’nin istimini kesmiş gibi oluyor istemeden.

“Sistemi temizlemeyi henüz başaramadık,” diyor Nazif Kemal.

“Sistemin eski temiz halini yeniden yükleyemiyor muyuz peki?” diye soruyor Kevser.

“Normalde evet, ama kim hack’lemişse bunu da engelleyen bir yazılım eklemiş anladığımız kadarıyla.”

“Nazif Bey bu kabul edilebilir bir durum değil,” diyor Taha sert bir sesle. “Bu vartayı batmadan atlatabileceğimiz çok şüpheli. Binlerce dava açılabilir hakkımızda. Milyonlarca dolarlık para iadesi yapmamız gerekebilir. Markamızı bir daha ayağa kaldıramayabiliriz. Hem battık, hem rezil olduk.”

Masada sessizlik.

“Kurmaylarınızla birlikte gün sonuna kadar tüm idari görevlerinizden istifanızı istiyoruz yönetim kurulu olarak. Şimdi izin verirseniz arkadaşlarla acil bir kriz masası oluşturacağız ve pisliğinizi temizlemeye çalışacağız. Mandias şirketinin Symaze’i satın alma teklifi de bu bağlamda artık gündemimizde.”

Bu teklif meselesini ilk kez duyuyorum. Nazif Kemal’e bakıyorum. Perişan olmuş bir hali yok. Şirkette hissesi var halbuki. Şu anda beş para etmezler. İşini de kaybetti. Ama nedense çok sakin. Gülümsüyor. Bilmediğim bir şey mi biliyor diye düşünüyorum bir an. Bununla oyalanacak zamanım yok. Nazif Kemal’i satmak zorunda olduğum için, onun bu sakinliği beni biraz rahatlatıyor.

Nazif Kemal’in kalkıp gitmesini bekliyorum – herkes şaşkın şaşkın benim orada oturuşumu izliyor.

“Emine Hanım anlamadınız galiba,” diye atlıyor Mebrure.

Gülümseyerek sevgili dostumu susturuyorum.

53

“Her şey yolunda,” diyerek konuya dönüyor Recep.

“Öyle mi?” diyor kadın.

“Bir insanın güvenini kazanmak zaman isteyen bir şey, o insan size güvenmeye hazır olsa bile.”

“Kuşkusuz, ama zamanın az olduğu durumlarda kullanılabilircek yoğunlaştırılmış bir program vardır herhalde?”

“İşteki arkadaşlarımız da yardımcı oluyor, doğru yönde ilerliyoruz, merak etmeyin. Beyefendi de etmesin.”

“Bundan sonraki adımınız ne olacak?” diye soruyor kadın.

Çayı geliyor.

“Sürpriz,” diyor Recep gülümseyerek. “Yalnız Beyefendi’den bir istirhamım olacak.”

“Ne gibi?”

“Koli basili,” diyor Recep.

Kadının kaşları öyle bir kalkıyor ki türbanı neredeyse başından düşüyor.

54

“Symaze’e girdiğim günden beri Nazif Kemal Bey beni hep destekledi, kolladı. Kendisine her zaman minnet duyacağım,” diyorum Taha’nın gözünün içine bakarak. “Ama son zamanlarda ciddi fikir ayrılıklarımız olduğunu da saklayamam. Geliştirme ekibimizde bir sabotajcının olduğundan şüpheleniyordum epeydir. Nazif Bey’se abarttığımı düşünüyordu. Dün geceki saldırının içeriden yapıldığına yüzde yüz eminim. Bunun dışarıdan yapılmasını mümkün kılacak bir güvenlik açığımız yok. Zaten sistemde yaptığımız incelemeler de bu görüşümü doğruluyor. Buradan çıkıp sistemi yeniden çalışır hale getirmeye gideceğim. Bir-iki saat içinde halledebileceğimi sanıyorum. Ama daha önemli iki şey var. Birincisi, bu işi yapanın kim olduğunu hemen bulmamız lazım. İkincisi ve en önemlisi, hack’lenme konusunda çok

daha büyük bir şeyle karşılık vermemiz lazım. Yani düzeltmek ve “kusura bakmayın” açıklaması yapmakla kurtulamayız. Yönetim kurulu da bunun zaten farkında, öyle anlıyorum. Bir cevap vermekle iktifa edemeyiz. Konuşmayı değiştirmemiz gerek. İzin verirseniz yarın sabah yeni strateji önerimi sunabilirim. Ama bu görevi bizzat sabotajın arkasındaki kişilere vermek de isteyebilirsiniz tabii. Ona karışmam. Ama şirketi satmayalım. Yapacağımız çok iş var.”

Yine çıt yok masada. Kalkıyorum.

“Emirlerinizi bekleyeceğim. İstifamı da derhal iletirim.”

Fanfar eşliğinde odadan çıkıyorum.

55

Laboratuarda Hidayet'i bir kenara çekiyorum.

“Aklıma bir fikir geldi,” diyorum, “Google'ın gözlüğü var ya, onun gibi bir şey yapacağız. Mindy'nin sürekli görüntü üreten bir halini düşün, mesela saniyede 24 kare gibi. O görüntüleri gözlüğün camına yansıtacağız. Böylece insanların haleleri anında, bakar bakmaz görünüyor olacak.”

“Hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu,” diyor Hidayet, dramatik bir sesle.

“Aynen.”

“Süper fikir,” diyor Hidayet.

“Sağol. Sen verdin bana bu fikri aslında geçen gün. Yalnız bana yarın sabaha kadar bir prototip lazım.”

“Çalışır durumda mı?” diye soruyor Hidayet şaşkınlıkla.

“Yok canım, sık görünsün yeter,” diyorum. “Ama hemen bunun üstünde çalışmaya başlıyoruz, gerçeğini yapacağız. Her gelişmeden anında haberim olsun.”

56

Ev. Recep' bembeyaz bir suratla, salondaki kanepede kıvranıyor. Çok hasta görünüyor. Onu burada yaşatmak galiba mümkün olmayacak. Fakat dudakları ne kadar güzel. "Allahım bana mukayyet ol," diyorum içimden.

Yanına gidiyorum.

"Ne oldun?"

Ateşine bakıyorum. Biraz var sanki.

"Yok bir şey," diyor ama doğru dürüst konuşamıyor bile. "Midem fena biraz, tuvaletten çıkamadım bütün gün."

"Altan mı, üstten mi?"

Benim gibi bir genç bayan. Böyle şeylerden konuşmayı yakıştıramamış gibi bakmayı ihmal etmiyor sancısının ortasından.

“İkisi de.”

“Yediğin bir şey mi dokundu acaba?” diyorum. “Pek bir şey yemiyorsun gerçi.”

Gözleri.

“Çok zamanım yok galiba.”

Mutfak. Mide ve ishal ilaçları. Bir bardak suyla yanına dönüyorum. Telefonum çalıyor. Taha.

“Emine Hanım?”

Sesi zifir. Recep'e sessiz olmasını işaret ediyorum, “tamam, tamam,” yapıyor eliyle.

“Teşekkür ederim,” diyorum Taha'ya. “Kurulu en erken ne zaman toplayabiliyorsunuz peki?.. Tamamdır. Görüşmek üzere öyleyse.”

Recep merakla bana bakıyor.

“Şirkette ortalık karıştı,” diye açıklamaya başlıyorum, “Mindy tamamen çöktü, Nazif Kemal'i şutladılar.”

“Sen mi çökerttin?”

“Evet,” diyorum, “şimdi de beni CEO yapmışlar, ortalığı temizlemem için. Taha belli ki nefret etmiş

bu fikirden, sesini duyacaktın. Mindy skandalını unutturacak bir şey yapmam lazım. Bir de kamuoyunu yanımıza çekmek için halesizleri öldürmeden görünür kılacak ve geri gelmelerini sağlayacak bir yöntem bulmamı istiyorlar.”

Recep’in suratı karışıyor.

“Merak etme canım,” diye sakinleştiriyorum, “öyle bir şey olmayacak tabii. Bir planım var.”

57

Ertesi sabah, Symaze. Toplantı salonuna gidiyorum. Büyük ekranda, dünyadaki televizyon kulelerinin yıkımını izliyor herkes.

Toplantıya katılacaklar yerlerine oturduktan ve maskelerini düzelttikten sonra anlatmaya başlıyorum.

“Efendiler, bu gördüğünüze Mindyset derler.” İrice bir güneş gözlüğüne benzeyen bir nesne bu, gayet şık. Camları açık yeşil, eski tüplü televizyonların ekranları gibi. Sapları kafanın arkasına kadar gidiyor, birleştikleri yerde de dikine bir parçası var, kafanın şekline uygun bir kavise sahip. Herkes önce buna, sonra da bana bakıyor.

“Mindyset, Mindy'nin bir an için yapabildiğini sürekli olarak yapıyor, bir kamera gibi. Mindyset'i

taktığınızda herkesin halesini görmeye başlayacaksınız.”

“Böyle bir ürünümüz mü var?” diye soruyor Mebrure, asabi.

“Neredeyse var,” diyorum. “Testleri yapıyor. Mindy’sini getiren herkese Mindyset’in ilk versiyonunu ücretsiz vereceğiz.”

“Yok artık,” diyor Mebrure.

“Var artık,” diyorum gülümseyerek. Sakinliği ve efendiliğiyle rakibinin sınırını bozan bir tenisçi gibiyim.

“İlk model epey ilkel olacak, görüntü kalitesi ve işleme hızı düşük. Bir sonraki versiyonu bir yıl içinde piyasaya sürebilecek hale getirince para kazanmaya başlayacağız.”

“Hiçbir şey bedavaya verilmez,” diyor Taha, “yoksa insanlar çöp muamelesi yapar. Az da olsa bir ücreti olması şart.”

Taha beklediğimden daha ılımlı bu toplantıda. Mebrure’den sıkı bir dayak yiyeceğinin farkında değilmiş gibi davranıyor.

“Depozito olarak saksak Mindy’leri? Mesela yüzde otuza?” diyor Nisa.

“Arkadaşlar bir dakika,” diyor Mebrure, “hemen pazarlığa giriştiniz maşallah da, biz bu stratejiyi benimliyor muyuz? Mindy diye bir ürün çıkardık, daha bir yılı dolmadı, şimdi pardon diyoruz, bu iyi olmamış, siz onu bize verin, biz size başka bir oyuncak vereyim. Var mı böyle bir şey dünyada?”

“Ama Mebrure Hanım, başka ne yapacağız?” diye soruyor Kevser.

“Bence de,” diyorum, “Ayrıca tabii ki benzeri var. Otomobil endüstrisi başta olmak üzere. Son gelişmeler zaten her an okka altına gidebileceğimizi gösteriyor. Namusumuzla piyasadan çekeceğimiz Mindy’leri. Bu stratejiye uygun bir medya kampanyası üzerinde çalışmaya başladı arkadaşlarım. Mahcup ama esprili. İnsanlar markamıza yeniden aşık olacak. Daha doğrusu küsüp barışan ve barıştığı için çok sevinen aşıklar gibi olacaklar.”

Mebrure’nin yüzünde aşağılayıcı bir ifade.

Toplantı çıkışında Hidayet beni bekliyor. Hemen bir şeyler anlatmaya kalkıyor, “Burada olmaz,” diyerek asansöre sokuyorum.

“Teorik olarak bu aleti yapabiliriz,” diyor Hidayet, “ama çok yaygın bir elektromanyetik alan kurmamız gerekiyor.”

“Nereye?” diye soruyorum.

“Aletin çalışmasını istediğimiz her yere. Bütün dn-
yaya.”

“Nasıl yapacağız? Baz istasyonları mı kuracağız?”

“Ya da kurulmuşlarını kullanacağız.”

Hidayet’e bakıyorum. Gözlerimin parladığını hisse-
diyorum.

“Televizyon kuleleri olur mu mesela?”

“Yine süper bir fikir,” diyor Hidayet.

Glşyoruz.

58

Eve geldiğimde Recep'i masada çalışır buluyorum.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyorum.

“Muavin alımı ve eğitimini bir sisteme bağlamaya çalışıyorum. Televizyon kulelerine saldırılar çok yoğunlaşmış. Bazı yerlerde belediyeler kuleleri yıkmaya başlamış. Muavinler de tehlikede.”

“Bu gece seni dışarı çıkarayım mı, biraz havan değişir?” diyorum.

“Nereye?”

“Çamlıca kulesinin oraya. Bir arkadaşımın tanıştıracam seni. Bir de onun sincaplarıyla. Bayılacaksın.

Biraz delidir, ama bu dünyada en güvendiğim insandır.”

“Sincap mı? Hakikaten mi?” diye soruyor Recep. Seviniyor resmen.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Çocuk gibi bazen.

59

Gecenin bir saati. Caddeler boşalmış, trafik yok. Arabadayız – Rumeysa benimle önde, Recep arkada. “Yani Symaze televizyon kuleleri mi satın alacak?” diye soruyor Rumeysa.

“Aynen,” diyorum, “hem yayın yapacağız, hem de karşı tarafa geçişleri güvenli hale getirebileceğiz. Bir taş, iki kuş.”

“Bu Mindyset’i yapabilecek misiniz gerçekten?” diye soruyor Recep.

“Yaparız,” diyorum, “ama yapamasak bile daha iyi bir fikir geldi aklıma. Bu televizyon kulesi işi uzun vadede riskli olabilir. Hükümetler var, askerler var, ayaklanmalar var. Geçiş için daha sağlam bir yol lazım. Bir geçiş başlığı yapacağım. Kuleden atlamaya

eşdeğer bir beyin dalgası yaratacak. Uykudayken beyin dalgalarının nasıl rüyaya geçiyor, onun gibi.”

“Evde mi yapacaksın bunu?” diye soruyor Rumeysa.

“Yoo, şirkette,” diyorum.

“E anlamayacaklar mı?”

“Anlayacaklar tabii,” diyorum, “ama onlar anlayana kadar ben karşıya geçmiş olacağım.” Aynada Recep’in bakışı.

60

Çamlıca sokakları. Eski televizyon kulesinin olduğu park. Arabayı bir kenara bırakıyorum.

İndiğimizde serin hava yüzümüze vuruyor. Yaz sıcağında çok iyi geliyor. Rumeysa Recep'in inmesine yardım ediyor – birbirlerini sevmişe benziyorlar. Recep hala çok bitkin. Ona iyi gelir diye buraya gelmek istedim, ama şimdi çok emin değilim. Bu dünya onu boğuyor, bu çok belli. Bunu çözmenin tek yolu onu bir an önce karşıya götürmek.

“Şöyle çimenlere oturalım mı biraz?” diyor Rumeysa. “Çıkar şimdi sincaplar.”

Öyle yapıyoruz.

Kuleye bakıyorum. “Bu televizyon yayınlarının cıkkı ne zaman çıktı, hatırlayan var mı?” diyorum. “Keşke birileri gelse de harbi yayıncılık yapsa.”

Recep nedense şaşkınlıkla bakıyor bana. Sonra gü-lümsüyor. Onu ilk defa bir parça huzurlu görüyo-rum. Seviniyorum. Göğ-e bakıyor, derin bir nefes alı-yor, gözlerini kapıyor.

“Sincaplı gece,” diyor.

“Nasıl?” diye soruyor Rumeysa.

“Çok güzel bir şiirdir,” diyor Recep. Okumaya baş-lıyor sonra:

“Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu orta-
lıkta

Her şey naylondandı o kadar
Ve ölünce beş on bin birden ölüyorduk gü-
neşe karşı.

Ama sincaplı geceyi bulmadan önce
Hepimiz çocuklar gibi korkuyorduk.
Sincaplı geceyi hep bilmelisiniz.
Yeşil ve yabani uzak ormanlarda
Güneşin asfalt sonlarında batmasıyla ağır-
dan

Hepimizi vakitten kurtaracak.
Halbuki sincaplı gece ormanda
Keskin mavi ve hışırtilı
Sincaplı geceye geçiyorum
Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum.”

O kadar güzel okuyor ki, gerçekten uzanıp öpesim geliyor.

“İşte, çıktı bir tanesi!” diye fısıldıyor Rumeysa heyecanla. Bir sincap dibimize kadar geliyor, bizi süzüyor. Sonra dönüyor. Biraz duraklıyor. Gidiyor. Bir ağaca tırmanıp kayboluyor. Gözüm arkadaki kuleye takılıyor. Yıllardır kullanılmayan, eski püskü, hüznünlü kuleye. Artık var olmayan bir dinin minaresi gibi.

“Sizin tarafa geçmek için buradan mı atlıyorlar yani?” diye soruyor Rumeysa, bakışlarımı takip ederek.

“Evet,” diyor Recep.

“Ve yere çakılmıyorlar?”

“Evet.”

“Ben de atlayacağım!” diye tutturuyor Rumeysa.

“Bravo Recep, çok güzel oldu,” diyorum.

Recep gülüyor.

“Bence atla zaten,” diyor, “sen de ruhlusun.”

Bir anda moralim bozuluyor. Müthiş kırıldığımı hissediyorum. Recep bana “ruhlu” olduğumu hiç söylemedi.

Birden ayağa kalkıyor Recep, kuleye doğru yürümeye başlıyor.

“Nereye?” diye sesleniyorum arkasından.

“Bizim muavinlere bakacağım, buradalar mı, ne yapıyorlar,” diyor. “Dönerim şimdi.”

Rumeysa’yla baş başa kalıyoruz.

“Ne diyorsun?” diye soruyorum.

“Gidelim bence,” diyor.

“Onu demiyorum,” diyorum, “Recep’i diyorum.”

“İşim olmaz, sen hala anlamadın ya, hakkaten bravo,” diyor.

“Neyi anlamadım?”

“Neyse. Bilmiyorum. İyi birine benziyor,” diyor. Surat yapıyor sanki. “Gidecek miyiz?”

“Gideceğiz,” diyorum, “başlığı yapayım.”

“E atlayalım işte, daha zevkli?”

“Bakalım,” diyorum. “Bu kule yıkma furçası iyi olmadı.”

“Tarot’da yıkılan kule kartını biliyor musun?” diye soruyor Rumeysa, ama ben bir şey diyemeden bir silah sesi duyuyoruz. Sonra iki el daha. Kule tarafından.

“Recep!” diye haykırıyorum yerimden fırlayıp.

61

Birilerinin kaçtığını görüyorum karanlıkta. Bir araba sesi. Recep yerde. Bacağını tutuyor. Yanına geliyorum. Sağ bacağı kan içinde. Panikliyorum.

“Recep! İyi misin? İyi misin? Kim onlar?”

Zor nefes alıyorum. Rumeysa geliyor. Beni yana çekiyor hafifçe. Recep’in yarasına bakıyor.

“Hastaneye gitmemiz lazım,” diyor. Çantasından yedek bir türban ve bir ıslak mendil paketi çıkarıyor.

“Islak mendille silinmez!” diyorum.

Rumeysa bana bakmıyor bile. Paketi yaranın üstüne yerleştiriyor, “Bastır şunu,” diyor bana. Sonra da türbanla sıkıca sarıyor.

Recep'in suratı buruşmuş, ama metaneti elden bırakmıyor.

“Arabanın anahtarını versene,” diyor Rumeysa.

Veriyorum.

“Sen Recep'le kal, ben getiririm arabayı,” diyor. Gidiyor.

Recep'in başını göğsüme yaslıyorum.

“Düzelecek, merak etme,” diyorum.

“Etmiyorum,” diyor.

62

Rumeysa kullanıyor arabayı, ben Recep'le arkadayım. amlıca'dan çıkıyoruz.

“Hastane olmaz,” diyor Recep.

“Ne demek olmaz?” diyor Rumeysa.

“Hastane olmaz,” diyor Recep. Kesin. “Mevlana-kapı'ya gideceğiz.”

“Orası neresi?”

“Zeytinburnu'na gider gibi git sahilden,” diyor Recep.

“Ne var orada?” diye soruyorum.

“Muavin karargahı.”

Bir süre sessiz gidiyoruz.

“Kimdi seni vuranlar, gördün mü?” diye soruyorum.

“Tanımıyorum,” diyor Recep. “Bizimkiler de yoktu orada. Üç kişiydiler. Beni bekliyor gibiydiler. Nereden haber almış olabilirler ki?”

Ben de bilemiyorum. Recep inliyor.

“Cep telefonundan gmail’i açıyor musun?” diye soruyor Rumeysa.

“Evet?” diyorum.

“Aferin,” diye azarlıyor. “Birileri gittiğin her yeri takip edebiliyor işte.”

“Daha neler,” diyorum.

Rumeysa dikiz aynasından bana bakıyor. “La havle ve la kuvvete, illa billahil aliyyl azim,” diyor.

63

Mevlanakapı'dan giriyoruz, biraz dolanıp üç katlı bir binanın önünde duruyoruz.

Rumeysa çıkıp kapıyı çalıyor. Bir süre sonra açılıyor kapı. Karanlıkta göremiyorum nasıl biri olduğunu. Rumeysa arabayı işaret ederek bir şeyler söylüyor. Kapı kapanıyor. Rumeysa bekliyor, dönüp bize bakıyor, “tamam,” işareti yapıyor eliyle. Ya da “bir dakika, bir durum var,” işareti bu. Emin olamıyorum.

Kapı yeniden açılıyor. Dört kişi birden çıkıp bir anda arabanın dibinde bitiyor ve kapıyı açıyor. Recep ağır ağır dışarı çıkıyor, tek ayağıyla basıyor. İkisi onun kollarına giriyor. Binaya. Biz de peşlerinden.

64

Loş ışıklı, karanlık sayılacak bir avlu. Yukarı bakıyorum, iki kat görüyorum, balkon gibi çevreliyorlar avluyu. Asansör yok. Merdivenlerden bir üst kata.

Bir salona giriyoruz sonra – geniş bir alan. Dükkan mıdır, nedir. Her taraf nesnelere dolu – tablolar, bir zırh, deste deste eski fotoğraf, kutular, plaklar, pikaplar, kitaplar, cam eşyalar, eski porselenler, radyolar, çeşit çeşit çanta, saten elbiseler, halı ve kilimler, gümüşler, bakırlar, kafeste bir papağan, ufak heykeller, fotoğraf ve film makineleri, ne işe yaradığını çıkaramadığım şeyler. Eskiciyle antikacı arası bir yer herhalde.

Burayı geçiyoruz. Yürürken Recep inliyor yine. Girdiğimiz yer oturma odasıyla ofis arası. Recep’i burada kırmızı kadife kaplı, naftalin kokulu bir kanepeye yatırıyorlar. Dikkatle bacağına uzatıyorlar.

Adamlara ilk kez alıcı gözle bakıyorum. Aşırı zayıf, avurtları çökmüş, yüzlerinde derin gölgeler taşıyan insanlar bunlar. Recep’i tanıyorlar, saygılı davranıyorlar.

Yaşlıca, gözlüklü, yine zayıf, hoca kılıklı bir adam giriyor içeri. Bize bakmadan doğruca Recep’in yanına gidiyor. Bacağına eğiliyor. Bandajı çözüyor.

“Çantamı getir Mukaber,” diyor. Sıskalardan biri dediğini yapıyor.

Yaşlı adam başıyla bizi işaret edince Mukaber yanımıza geliyor.

“Emine Hanım, kusura bakmazsanız...” diyerek bizi odadan çıkarmaya çalışıyor. Adımı biliyor.

“Neden ki?” diyorum. “Bir zararımız dokunmaz. Ben burada kalmak istiyorum.”

Yaşlı adam başını bile kaldırmadan, Recep’in pantolonunun diz kısmını makasla kesmeye koyuluyor.

Mukaber, “Lütfen,” diyor. Rumeysa da kolumdan çekiştiriyor. Çıkıyorum.

Mukaber daha fazla üstelemiyor, zaten hali de yok zorlayacak. Yaşlı adamsa bizi çoktan unutmuş.

Bize bir köşede oturacak bir yer gösteriyor Mukaber.
Sonra o da oturuyor bizimle.

65

“Nasıl oldu?” diye soruyor Mukaber alçak sesle.

“Çamlıca’daydık, kulenin orada,” diyor Rumeysa, “birden silah sesleri duyduk.”

“Göremedik de kimin yaptığını,” diye ekliyorum.

Suratı iyice bulutlanıyor Mukaber’in. “Geçen hafta nöbetçi iki arkadaşımızın cenazesini kaldırdık,” diyor. “Durum hiç iyi değil.”

“Kim bunlar peki?” diye soruyor Rumeysa.

“Vakıfçılar,” diyor Mukaber. “Kuleleri kullanıp karşı tarafı ele geçirmeye çalışan, ruhlı olduğunu iddia eden ama dini imanı para olan bir zümre.”

Rumeysa bana bakıyor. Sessizce, “Zümre,” diyorum.

Oturamıyorum. Dolanacak bir yer de yok öte yandan. Recep'e ne yapıldığına bakmaya gidiyorum, ama yaklaştırmıyorlar.

Yaşlı adam birden bana dönüyor. "Bu sargıyı kim yapmıştı?"

Rumeysa arka tarafta ayağa kalkıp, elini de kaldırıp "Ben," diyor. "O yaptı hocam," diyorum. Sinirlerim bozulmuş. Göz ucuyla bile pis bakabiliyor Rumeysa.

"Elinize sağlık," diyor adam. "Mermi içeride kalmamış ama damarı zedelemiş, kanamayı durdurmasaydınız Recep Bey'i kaybedebilirdik."

Hafıfçe bize doğru eğilerek eski tarz bir selam veriyor. Dönüp odadan çıkıyor.

66

Recep'in yanına gidiyoruz. Berbat görünüyor.

"Ben burada kalsam iyi olacak," diyor. İtiraz etmeye yelteniyorum, susturuyor.

"İşler sarpa sarıyor. Bana ihtiyaçları var. Bir-iki güne dönerim."

"Emin misin?" diye soruyorum. Hiç hoşuma gitmiyor bu fikir.

"Gelirim, merak etme," diyor. Gülümsemeye çalışıyor.

Rumeysa'yla odadan çıkıyoruz. Mukaber bizi geçirmeye geliyor. Dükkandan geçerken çok zarif bir zül-fikar görüyorum. Dayanamayıp elime alıyorum. Ağırlığının verdiği his müthiş.

“Kill Bill İstanbul’da,” diyorum.

“Kill Bilal,” diye düzeltiyor Rumeysa.

67

Bir golf sahası burası. Dünyanın en büyük medya şirketlerinden Mandias'ın sahibi Fethullah'ı görüyoruz, elinde golf sopasıyla. Üç kişi daha var yanında. Üçü de takım elbiseli. Bizim onları ziyarete gittiğimiz gün olabilir bu. Fethullah uzun bir vuruş yapıyor. Yaşına göre oldukça esnek. O topu izlerken, takım elbiselilerden biri, “Ön siparişler şimdiden bir milyona ulaşmış efendim,” diyor.

“Ama daha aletin kendisi yok ortada, öyle mi?” diye soruyor Fethullah. Bizim Mindyset'ten bahsediyorlar belli ki.

“Bize gelen son rapora göre yok efendim,” diyor ikinci takım elbiseli.

“Ve çalışması için televizyon kuleleri mi gerekiyor-muş?”

“Evet efendim,” diyor ilki.

“Sonraki deliğe,” diyor Fethullah. İki golf arabasına binerlerken biz geliyoruz üçüncü bir arabayla.

Peşlerine takılıp bir sonraki deliğe gidiyoruz. Kızlardan biri toprak tonlarına bürünmüş, diğeri turkuaz-beyaz. Fethullah’ın programı çok dolu olduğu için bizi ancak sabah sporu sırasında kabul edebilmiş. Suudi prensi mübarek.

68

Fethullah biz yokmuşuz gibi vuruşunu yapıyor, topu izliyor. Top deliğın dibine kadar gelip duruyor. Biraz sinirleniyor Fethullah, bir ses çıkarıyor daha doğru, sonra deliğın başına gidip bir tıkla topu deliğe sokuyor. Arabasına doğru giderken yanımızda duruyor. Biz de zaten arabanın önündeyiz. Selamsız sabahsız konuya giriyor.

“Mindset’i gerçekten yapabilecek misin?”

Hiç bozuntuya vermiyorum. Piyasalarda en ufak bir kuşku emaresi, Symaze’in sonu olur. O yüzden zaten gelişmeleri düzenli olarak bültenlerle duyuruyoruz. Siyah beyaz işlemeli Kobi Halperin ceketimin önünü açıyorum.

“Yaptık sayılır,” diyorum. “Mindy’deki gibi bir talih-sizlik olmaması için yoğurdu üfleterek yiyoruz sadece.”

“Ben öyle duymadım,” diyor. “Benim duyduğuma göre ortada hiçbir şey yok. İskambilden kaleniz yıkılmak üzere. Hepiniz altında kalacaksınız.”

Bizim kızların beti benzi atıyor. Banaysa nedense bir Uma Thurman soğukkanlılığı gelmiş.

“Yanlış duymuşsunuz, ya fısıldayanları değiştirin ya da kulağınıza bir baktırın,” diyorum gülümseyerek. Galiba Fethullah’ın hoşuna gidiyor bu destursuzluğum. Çantamı açıp içinden Mindyset’in prototipini çıkarıyorum.

“Üzerinde çalıştığımız alet bu. Temelde Mindy’yle aynı prensiple çalışıyor. Flaşın yerine yeni geliştirdiğimiz bir sensör koyduk. Saniyede 18 kare çekiyor arka arkaya. Etrafınızı biraz kesintili bir film gibi görüyorsunuz baktığınızda.”

“Televizyon kuleleri ne için?” diye soruyor birinci takım elbiseli.

“Sensörün çalışması için bir elektromanyetik alan oluşturmak lazım,” diyor Nisa, kendini biraz toparlamış. “Bunu da televizyon kuleleri sağlayacak.”

“Bizden kule alacaksınız yani?” diye soruyor Fethullah.

“Sizden almayacağız da kimden alacağız?” diye gereksiz yere gevriyor Kevser. Fethullah tüm dünyada yaklaşık 90 televizyon kulesinin sahibi. Verici ve kablo yayınları tarihe karışıp her şey -libernet dahil- uydulara taşınca bu kuleleri kelepirci fiyatına almış. Niye almış, bilmiyorum. Keşke o zaman sorsaymışım.

“Bizde satılık kule yok,” diyor Fethullah kesin bir sesle. Birden arabaya doğru yürümeye başlıyor. adamları da. Toplantı bitti demek bu. Ama ben bitti demeden bitemez.

“Satın almaya gelmedik zaten,” diyorum. “Size ve şirketinize hakaret olurdu satacağınızı düşünmek. Mindyset çok büyük iş. Üç-dört yılda muhtemelen sizin Mandias’ın toplam cirosunu geçecek. Siz de tabii ki bunun bir parçası olmak istiyorsunuz. Ki bence çok haklısınız.”

Fethullah belli belirsiz gülümsüyor mu?

“KONUŞALIM MI?” diyorum.

Devam etmemi istiyor el işaretiyle.

“Önerimiz şu: Symaze’le Mandias ortak bir şirket kursun, kule alımı ve işletimi için. Tüm dünyada. Biz bu şirketten hizmet alalım, siz de bu şirkete kendi kulelerinizi kiralayın. Onların dışında yeni kuleleri ortaklaşa satın alalım. Ya da kira ücreti almayın, Symaze’den ortaklık verelim.”

“Şirketin adı Towering mi olacak?” diye soruyor Fethullah.

“Neden olmasın, güzel isim,” diyorum.

Fethullah bana bakıyor, sonra adamlarına dönüp beni gösteriyor. “Üçünüzü verip şundan bir tane alabilecek olsam bir saniye düşünmem.”

Kompliman yapmayı bilen bir erkek.

69

Symaze laboratuarı. Gece geç vakit. Çok önemli bir ilerleme kaydettik, onu gösteriyor Hidayet. Karşıya geçiş başlığının kullanacağı dalgaboyunu, beyin dalgaboyuyla eşleştirmeyi başarmış.

“Bu eşleştirmeyi sabit tutabilirsek, bu işi çözdük demektir,” diyorum. “Hidayet?”

“Efendim Emine Hanım?”

“Bu başlığın ne işe yarayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Halesizlerin dünyasına geçmeye,” diyor Hidayet sektirmeden.

“Bunu hiç kimsenin bilmemesi gerek tabii?”

“Tabii.”

“Ne düşünüyorsun sen bu halesiz tayfası hakkında?” diye yokluyorum.

“Bence çok haklılar,” diyor. “Keşke kaçmak zorunda kalmasalardı, biz onları kaçmak zorunda bırakmasaydık. Ama madem iş bu noktaya gelmiş, başlarına bir şey gelmeden istedikleri gibi yaşayabilmeleri lazım.”

Hidayet’e bak sen. Bildiğin ayrılıkçı liberal.

“Bu başlığı belki ileride seri üretime sokmak mümkün olabilir, ama şimdilik gizli kalması şart.”

“Merak etmeyin,” diyor Hidayet. Ona güvenebileceğimi biliyorum. Büşra ve Salih de iyi çocuklar mesela, ama bu noktada ne yapacakları belli olmaz.

Çıkarken arkamdan sesleniyor Hidayet.

“Emine Hanım, Mindyset’in de düşük çözünürlüklü ve 18 kare/saniyeli halini birkaç güne bitireceğiz gibi görünüyor.”

“Haydi bakalım,” diyorum.

70

Recep'in durumu, vurulduktan sonra daha da kötü-
lüyor. Bir akşamüstü işten erken çıkıyorum, Recep'i
evden alıyorum, arabayla Şile'ye gidiyoruz. Küçük iş
adamlarının kışın kaçak et kesimi için kullandığı, sa-
kin bir koya biraz yukarıdan bakan bir otel. Hafta
arası, neredeyse kimse yok.

71

Ben lobideyim. Recep yol yorgunu, biraz kestirmek istemiş. Odasında yalnız. Ama telefonla konuşuyor. “Lokasyon gönderiyorum. Bugün bitirebiliriz bu işi,” diyor. Kapatıp yatıyor sonra.

72

Akşam yemeğinden sonra sahile iniyoruz. Güneşi batırmak için koyun ucundaki kayaya çıkıyoruz. Yoruluyor Recep, ama tepeye ulaştığımızda manzarayı çok beğeniyor. Termosla yanımıza aldığımız çayı içiyoruz.

“Güneş muhteşem,” diyor. “Bizim güneşimiz böyle değil.”

“Anlatsana sizin tarafı biraz,” diyorum. Ufka bakıyor Recep, sonra omuz silkiyor.

“Buranın aynısı aslında.”

“Nasıl oluyor? Yani tam mı aynı? Aynı insanlar, aynı eşyalar, aynı trafik mi?”

“Tabii.”

“Ama siz onlara çarpmadan, onlara dokunmadan yaşıyorsunuz?”

“Evet, bizim tarafta bu tarafın insanları hayalet gibi görünüyor.”

“Peki nesneler?”

“Onlara da dokunamıyoruz, ama görüyoruz.”

“E ne yiyip içiyorsunuz?”

“Hiç,” diyor Recep. “En çok onu özlemiştim zaten.”

“Yağmur yağınca ıslanmıyor musunuz?”

“Hayır,” diyor gülümseyerek.

“Ama birbirinize dokunabiliyorsunuz?”

Derin bir nefes alıyor Recep.

“Sinema salonunda perdeye film yansır, sen perdenin önüne geçersen görüntüyü görürsün ama dokunamazsın ya, onun üç boyutlusunu düşün. Bir boşluğun üzerine bu dünyanın görüntüsü düşmüş gibi. Her şey soluk. O görüntünün ortasında yaşıyoruz. Yeni gelenlerin kafası çok karışıyor başta, sonra herkes alışıyor ama. İstemediğin zaman görmemeyi öğreniyorsun.”

“Bitki, hayvan filan?”

“Görüntü.”

“Zor olmuyor mu? İnsanlar geri gelmek istemiyor mu?” diye soruyorum. İncitmek de istemiyorum ama anlattığı dünya çekilir naneye benzemiyor. Bana bakıp gülümsüyor.

“Herkesin yapabileceği bir şey değil. Herkes de yapamıyor zaten.”

“Ruh meselesi diyorsun.”

Başını sallıyor. “Burada azap içinde yaşamaktansa orada kısıtlı imkanlarla özgür yaşamayı yeğliyorlar.”

Bunu tartıyorum kafamda.

“Başlığın yapılmasına az kaldı. Ben de gelebilir miyim seninle?” diye soruyorum bütün cesaretimi toplayıp.

“Hayır, ben de dönemem zaten,” diyor. “Buradan bizim tarafa geçişi güvenceye almadan olmaz.”

Kolay bir şeymiş gibi konuşuyor, ama trajik bir kahraman gibi kendini feda ediyor aslında.

“Recep, ne haldesin farkında değil misin?” diyorum. Sesim yükseliyor. “Hala başkalarının geçişini düşünüyorsun.”

“Sen de beni düşünüyorsun,” diyor sakın bir sesle, “Aynı şey.”

Çayımızı yudumluyoruz batan güneşin ardından.

73

İnanamıyorum. Yataktakiler Taha'yla Mebrure. Kadın Taha'nın meme ucunu sıkıyor, Taha canı yanmış gibi inliyor. Mebrure yataktan kalkıp yeşil dantelli sutyenini takıyor, altı çıplak. Koca kışını sallaya sallaya tuvalete gidiyor. İşeme sesi geliyor. Sonra dönüyor, giyinmeye başlıyor.

“Ve kadın savaş kıyafetlerini kuşanır,” diyor Taha yataktan. Gülüyor kendi lafına.

“Çok az kaldı,” diyor Mebrure. Sesinde hınç. “Karı iade edilen bütün Mindy'leri imha ettirmiş. Kesin bir iş çeviriyor, sen daha inanma.”

“Çeviriyor diyorsan çeviriyordur civanım,” diyor Taha. Halinden memnun.

“Geçen geç çıktım ofisten, laboratuarı aradım biliyor musun? Bilgisayarlara girdim. Sana da göstereceğim dosyaları. Mindyset ninnisiyle uyutuyor bizi. Mandias satışı gümlenecek bak. Fethullah güler bize kıcıyla.”

Vay fahişe vay. Demek daha o zaman uyanmış. Gerçi çok önemli değil – bilseydim de bir şey değışmeyecekti.

74

Recep'le kahvaltı salonundayız.

“Ben yukarı çıkıyorum öyleyse,” diyorum, “toparlanayım, çıkarız.”

“Tamam,” diyor Recep. “Geliyorum ben de, çayımı bitireyim.”

Ben gidiyorum. Recep cep telefonunu çıkarıp mesaj yazıyor:

“Neredesiniz? Çıkmak üzereyiz.”

Demek ki o gün herkes benim peşimdeymiş. Kısmetim açılmış.

75

Odamdan çıkıyorum. Recep'in kapısını çalıyorum.
“Sen in, hemen geliyorum,” diye sesleniyor içeriden.
Asansöre biniyorum. Bir kat sonra iki adam daha biniyor. İri yarılar, Türke benzemiyorlar. Gözüm gayri ihtiyari asansör kabininin üst köşesindeki güvenlik kamerasına takılıyor, aynı anda adamlardan biri ağızıma burnuma bir şey dayayıp bayıltıyor beni.

76

Adamların arabası bu. Arka koltukta ikisinin arasında kaykılmış oturan da benim. Galiba ilaç filan vermişler, düpedüz baygın haldeyim. Çantamı karıştırıyor sol yanımdaki, cep telefonumu çıkarıyor, pencereden fırlatıyor.

77

Recep otelin lobisinde, eski tip deri koltuklardan birine oturmuş, etrafa bakınıyor. Telefon ediyor, ama cevap yok. Sonra resepsiyona gidip beni görüp görmediklerini soruyor; görmemişler. İnsan hayret ediyor. Nasıl görmezsiniz, bu kadar mı kolay kadın kaçırmak?

Yeniden odaya çıkıyor – kapım açık, içeride kimse yok. Hareketlerine hafif bir telaş geliyor. Aşağı iniyor, otelin önüne bakıyor – arabam orada. Yeniden telefona sarılıyor.

78

Havaalanına gelmişiz. Sabiha Gökçen olabilir.
Araba doğrudan aprona giriyor, özel jetlerden birine
yanaşıyor. Kollarıma girip uçağa bindiriyorlar beni.

79

“Arkadaşım kayboldu,” diyor Recep, resepsiyondaki çocuğa.

“Kayboldu derken?” diyor çocuk. Biraz mal.

“Yok işte. Önden indi, çıkış yapacaktık, beş dakika sonra da ben indim, yok. Araba duruyor, telefonu kapalı.”

“Kıyıya inmiştir belki?”

Recep’in gözlerinden ateş çıkıyor. Hışımla dönüp kıyıya iniyor. Birkaç kişi var, ben yokum. Otele dönerken telefonunu çıkarıyor, konuşuyor bu sefer.

“Geldiniz mi?.. Haydaa. Çok acayip bir şey oldu o zaman. Emine kayıp... Valla kayıp işte... Tamam. Oteldeyim ben.”

80

Malikane gibi bir yer. Bir araba yanaşıyor kapısına. Beni çıkarıyorlar içinden, merdivenin başında bekleyen tekerlekli sandalyeye oturtup içeri alıyorlar. Peki bütün bu OmniR kayıt teknolojisine ne diyorsunuz? Hemen her yerde kayıt alabiliyor. Bazen ses gidiyor, ama olacak artık o kadar. Mindy hikayesinden sonra boş durmamışım, değil mi?

81

Gözlerimi açıyorum. Hala tekerleklideyim. Saçım başım dağılmış, farkında değilim. Bir havuz var, havuzda biri yüzüyor. Durnakov bu tabii. Sakin ve düzgün kulaçlarla benim olduğum tarafa geliyor. Denizaslanı gibi çıkıyor sudan. Birisi havlu ve bornoz getiriyor, bembeyaz. Yanıma oturuyor, bacaklar açık. Viskisi geliyor. Büyük bir yudum alıp bana bakıyor. Sırıttıyor.

“Hayır cevabıyla aram pek iyi değildir. Söylemiş miydim?”

Gözlerinin içine bakıyorum. “Hayır dediysem o hayır demektir, söylemiş miydim?”

Suratı düşecek gibi oluyor, hemen toparlıyor.

“Girsenize,” diyor havuzu göstererek. “Su çok güzel.”

“Girmemeyi tercih ederim,” diyorum.

Kalkıyor. Yanda bekleyen adamlara bir kaş-göz işareti yaptığını görüyorum göz ucuyla. İki tanesi yanıma geliyor, ben daha ne oluyor diyemeden karga tulumba havuza atıyorlar beni, üzerimde J. Lindeberg elbisemle. Adam milyarder, uzayda akıllı canlılar arıyor. İnanılır gibi değil.

82

Recep eve dönmüş, yanında Mukaber. Recep sandalonda volta atıyor, Mukaber televizyonda kanalları geziyor. Birden benim fotoğrafım çıkıyor:

“... olayı dakika dakika kaydetti. Genç CEO’nun olağan kontrollerden geçirilmeden özel bir jete bindirildiği açıkça görülüyor. Jetin Vanuatu’da kayıtlı olduğu, rotasının ise Rusya’nın kıyı kenti Soçi olduğu öğrenildi. Diplomatik girişimler sürüyor.”

“Diplomasiyle filan olacak iş değil bu,” diyor Mukaber, “bizimkilerin halletmesi lazım.”

“Ne yapabilirler sizce?” diye soruyor Recep. Mukaber’le sizli bizli olmuş.

Eliyle “sen bana bırak” işareti yapıyor Mukaber, telefonunu çıkarıyor.

“Mücahit, esselamu aleyküm kardeşim,” diyor, “takip ediyorsun herhalde durumu?.. Kaçırılmayı diyorum yahu... Güzel. Bizim arkadaşların oraya intikal etmesi lazım, alıp getirmesi lazım, anlatabiliyor muyum?.. Nasıl belli değil kardeşim, olur mu, Emniyet’te onun bilgisi vardır, kullanın o bilgiyi. Bu kadar kolay mı yahu bu işler? Büyüklerimize bırakmayalım, kendimiz halledelim kardeşim. Sizin Emniyet’te hani şey ekibi var ya... Aynen. Haber verin bana. Hadi selamete.”

Recep soran gözlerle ona bakıyor.

“Rahat ol sen. Emniyet’te adamımız var. Hallediyoruz.”

83

Belalımla akşam yemeği. Elbiselerim kurumadığı için bana verdikleriyle oturuyorum. Başıma bir tişört bağlamışım, fena da durmamış. Masada Durnakov'un Ar-Ge ekibinden iki kişi daha var – gözlüklü, kel, çerçeve sakallı Piyotr ve mankene benzeyen, boyum kadar bacakları olan Maria. Uzun bir masanın ucunda oturuyoruz – masanın başında Durnakov, onun sağında ben, benim yanımda kadın, karşımda adam. Masanın gerisinde iki koruma bekliyor. Biriyle göz göze geliyoruz, hiç ifadesini bozmadan ceketinin önünü açıp ellerini arkada kavuşturuyor, belindeki silahı göstermiş oluyor böylece.

“Hiç uzaylı gördünüz mü?” diye soruyor Durnakov, havyarlı Özbek pılavı servisi yapılırken.

“Hayır, ama siz gördünüz galiba?” diyorum.

“Maalesef. Ama çocukken uzaylıların gelip beni geri götüreceğine inanıyordum.”

“Kendinizi bu dünyaya ait hissetmiyordunuz herhalde,” diyor Maria.

O sırada Piyotr’un çoraplı ayağının bacağımdan yukarı çıktığını hissediyorum.

“Ait değilim zaten,” diyor Durnakov. Bir kahkaha atıyor. “Emine’yle birlikte nereye ait olduğumu bulacağız, değil mi Emine?”

İronik olduğunu umduğum bir nezaketle gülümsüyorum. Kucağımdaki ayağa, kullanmadığım çatalardan birini batırıyorum. Piyotr’un gözleri yuvalarından dışarı uğruyor.

“Hadi,” diyor Durnakov, “tatsız bir başlangıç yaptık belki, ama çok iyi dost olacağımıza eminim. Aramızdaki gerginliği geride bırakalım. Kadehimi dostluğumuza kaldırıyorum.”

Üçü de kadeh kaldırıyor gerçekten. Ben de su dolu kadehimi.

“Siz de bir kadeh şarap alın lütfen,” diyor Durnakov.

“Mersi,” diyorum. “Baş ağrısı yapıyor bende.”

“Sülfitsiz, organik bir şaraptır, özel yapıyorum,” diyor Durnakov.

“Çok mersi. Almayayım.”

“İsrar ediyorum.” Başını hafifçe geri gidiyor, arkasındaki korumaları ima edercesine. Yekpare incelikten mamul bir adam bu. Başıyla “peki öyleyse” işareti yapıyorum. Garson hemen yeni bir kadeh getiriyor, şarap servisi yapıyor. Bir dikişte içip bir kadeh daha istiyorum. Durnakov’un gözleri parlıyor. O da kadehini boşaltıyor. ”Mükemmel bir gece olacak!”

Bacağında Maria’nın eline bakakalıyorum.

84

Recep'le Mukaber televizyonda ma seyrediyor benim evde. Kapı alınıyor. Birbirlerine bakıyorlar. Recep kapıya gidiyor, görüntülü diafondan Rumeysa'yı görüyor, otomatiğe basıp salona dönüyor hızla.

“Rumeysa geldi Mukaber Bey!”

Mukaber televizyonu kapıyor, kanepenin kolağındaki atıştırmalıkları ve biraları mutfağa götürüyor. Recep kendini kanepeye atıyor, üstünü örtüyor. İnanılmaz bir hızla hastaya dönüşüyor.

Rumeysa giriyor içeri az sonra. Elinde poşetler. Mukaber karşılıyor onu. Elindeki poşetleri almak istiyor ama Rumeysa bırakmıyor.

“Nasılsın?” diyor Recep'e.

“Sağol.” Zar zor çıkıyor Recep’in sesi. Klima yemiş herhalde.

“Sen, iyi misin?” - Mukaber’e.

“Hamdolsun.”

“Bir gelişme var mı?”

“Var,” diyor Mukaber. “Emniyet’ten aradılar, Moskova’dan bir ekip Soçi’ye ulaşmak üzereymiş. Saptamışlar Emine’nin yerini.”

Seviniyor Rumeysa. “Soçi’de ne yapıyormuş?”

“Bir milyarderin villasında. Durnakov diye biri.”

“Ne işi varmış ki orada?”

“Bilmiyoruz daha.”

“Tehlikede mi yani?” diye soruyor Rumeysa, endişelenmemeye çalışarak.

“Olabilir. Bilemiyoruz işte. Gittiklerinde anlaşılacak.”

İç çekiyor Rumeysa. Recep’e dönüyor.

“Bir çorba yapayım dedim sana. Mercimek çorbası sever misin? Süzme.”

“Niye zahmet ettin -” diyecek oluyor Recep.

“Ne zahmeti canım, iki dakikada yaparım,” diyip mutfığa yöneliyor Rumeysa. Poşetleri tezgaha koyuyor, dolaptan tencere çıkarıyor, su doldurup ocağa

koyuyor. Poşetlerin içindekileri tezgaha çıkarıyor. Boş poşetleri çöpe atarken görüyor bira şişelerini. Mukaber içeri giriyor o sırada. Rumeysa hiç bozmadan çöpün kapağını kapıyor ve işine devam ediyor.

“Bir yardımım olur mu?” diyor Mukaber. Göz göze geliyorlar.

“Yardım ettin edeceğin kadar, daha ne yardımı?” diyor Rumeysa. Sesi sarkıtlı dikipli.

85

Gecenin ileri bir saati. Maria ve Piyotr, birinci şişelerini bitirdikten sonra sızmış; karşılıklı kanepelere devrilmişler. Durnakov’la ben ikincilere başlamışız. Alkole dayanıklı çıkmam Durnakov’u şaşırtıyor ve galiba ilk kez bana saygıya benzer bir şeyler duymasını sağlıyor.

“Gelin size biraz etrafı gezdireyim,” diyor ve hafif sendeleyerek ayağa kalkıyor. Onu izliyorum.

“Misafirperver bir ev sahibi olmaya çalışıyorum,” diyor Durnakov. “Misafirperverlik önemli, değil mi?”

“Tabii,” diyorum, her an aksini söyleyebilirmiş gibi bir sesle.

“Sizin de misafirperver bir insan olduğunuzu biliyorum. Hatta çok. O kadar ki, ailenizin, hatta toplumun tepkisini göze alıp evinizde haftalardır gizlice bir erkeği misafir ediyorsunuz.”

Olduğum yerde kalmamak için büyük gayret gösteriyorum. Bu aşâklık herif beni takip mi ettirmiş?

“Çok takdir ettiğim bir hareket şahsen. Ama kamuoyu tarafından öğrenilmesi ve bunun ceremesini çekmek zorunda bırakılmanız çok üzücü olur.”

Alenen şantaj yapıyor bana. Sessizliğimi koruyorum.

Malikanenin en üst katına çıkıyoruz. Büyük bir teleskopla karşılaşıyorum.

“Jüpiter’in aylarını görmek ister misiniz?”

Teleskoptan bakıyorum.

“Jüpiter’in 67 uydusu var, biliyor muydunuz? Europa bunların en büyüklerinden biri ve buz kaplı. Ortadaki parlak yıldız Jüpiter, onun hemen sağında gördüğünüz de Europa.”

Güzel görünüyorlar gerçekten.

“Uzayda yaşam araştırmaları için yüz milyon doları fazla harcadım. Yarın sizi araştırma merkezimize götüreceğim, ekibimle tanışacaksınız. Bu iş çok oyuncu değil. Bunu anlamanız lazım.”

“Anlamıyor değilim,” diyorum. “Yardım etmek de isterim, ama bu benim işim değil.”

Durnakov, teleskopun arkasındaki duvarı kaplayan galaksi haritasının ışıklarını açıyor. Her zamanki gibi çok etkileyici bir görüntü.

“Korkarım artık galaksimiz sizin de işiniz. Size çok iyi bakacağız, dilediğiniz her imkana sahip olacaksınız ve birlikte bu işi başaracağız.”

“Yaptığınız çocukça şantaj yüzünden mi kabul edeceğim bunu?” diye soruyorum.

“Şantaj mı?” diyor Durnakov, çok şaşırılmış gibi yaparak. “Burada tamamen kendi isteğinizle bulunuyorsunuz ve bulunacaksınız, aksini aklınızdan bile geçirmenizi istemem. Evet, gelişinizi kolaylaştırdığım doğru, ama istediğiniz zaman gidebilirsiniz de. Belki annenizi özlediğiniz için bu kadar çok istiyorsunuz gitmeyi. Belki anneniz de sizinle birlikte burada olmayı tercih eder. Ne dersiniz?”

Bu sefer öfkemi zaptedemiyorum.

“Annemi bu işe karıştırırsan seni gebertirim!”

Durnakov gülüyor.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Çıkıyorum oradan.

86

Rumeysa, Recep'in güçlkle çorba içmesini seyrediyor, ama yüzünde üzüntü ya da sevecenlik okumak zor.

“Ben gideyim artık, siz de dinlenin,” diyor. “Bir haber gelirse beni haberdar edersiniz, değil mi?”

“Tabii ki,” diyor Mukaber. “Sende Rumeysa'nın numarası var mı?” diye soruyor Recep'e.

“Var, ben size yollarım,” diyor Recep.

Rumeysa bu sen-siz hitaplarındaki değişimi de kaçırmıyor belli ki.

“Kalsaydın biraz daha, evde bekleyen mi var?” diyor Mukaber, rahatsız edici bir sesle.

Rumeysa'nın attığı bakışı ben yesem titrerdim.

87

Malikanenin geniş bahçesine çıkıyorum. Gece enikonu soğuk. Gökyüzüne bakıyorum – gerçekten ne çok yıldız var. Omzuma bir battaniye konduğunu hissediyorum. Durnakov.

“Üşütmenizi istemem.”

Bir helikopter yaklaşıyor. Tepemize kadar gelip duruyor. Sonra alçalmaya başlıyor.

“Misafirlerimiz var,” diyor Durnakov. Adamlarının, helikoptere doğru koştuğunu görüyorum. Helikopterden inenlerle bir şeyler konuşuyorlar ama o görüntüde nasıl anlaşıyorlar belli değil. Sonra bize doğru yürüyorlar. Gri takım elbise giymiş, bok suratlı iki adam. Durnakov’la konuşmaları gayet saygılı

görünüyor, her ne kadar Rusça olduğu için tek kelime anlamasam da. Durnakov bir süre sonra gülümseyerek bana dönüyor.

“Beyler FSB’den. Sizinkiler sizi merak etmiş, arkadaşlara sormuş, onlar da bir bakalım demiş.”

“Merhaba,” diyerek el sıkışıyorum ikisiyle de. Sonra Durnakov’un koluna girip, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyorum.

“Pasaportunuzu görebilir miyiz?” diye soruyor daha uzun boylu olanı.

“Tabii, getireyim,” diyorum. Durnakov kolumu bırakmıyor. Rusça bir şeyler söylüyor adama. Adam itiraz edecek gibi oluyor ama Durnakov sert bir biçimde sözünü kesiyor. Gri takımlılar birbirlerine bakıyor.

“Kendi isteğinizle mi buradasınız, yoksa zorla mı alıkonuyorsunuz?” diye soruyor kısa olanı.

“Saçma,” diyorum, “tabii ki kendi isteğimle buradayım. Kim burada olmayı istemez ki?”

Gülümseyerek Durnakov’un gözlerinin içine bakıyorum.

“Bu formaliteleri gecenin bu saatinde yapmayalım isterseniz, hepimiz yorgunuz,” diyor Durnakov adamlara. “Yarın makul bir saatte biz sizi rahatsız edelim.”

Adamlar da bir an önce gitmek istiyor belli ki. Herkes el sıkışıyor. Gri takımlılar, helikopterlerine binip gidiyor. Kolum hala Durnakov'un kolunda.

88

Mukaber'le Recep bir arabada gidiyor. İstanbul'da güneş yeni doğmuş galiba. Mukaber bir yandan arabayı kullanıyor, bir yandan da telefonla konuşuyor.

“Ne demek kalmak istemiş? Kadını kaçırdılar lan, baygın gitmiş buradan, manyak mısınız siz?.. Şantaj yapıyordur orospu çocuğu... Ya, bırak!.. Ulan bir boku da becerin bel!”

Hışım la kapıyor telefonu, ama tabii cep telefonu sonu çta, hışmın büyük bir bölümü ziyan oluyor.

“Ne olmuş?” diye soruyor Recep.

“Yok, çıkaramamışlar,” diyor Mukaber. “Ben burada iyiyim,’ demiş Emine.”

Recep Mukaber'e bakakalıyor.

“Ne olacak peki Şimdi?” diyebiliyor bir Őure sonra.
“Beyefendi’ye gidiyorum bugŐn,” diyor Mukaber,
“bakacağız.”

89

Güzel, aydınlık, ferah bir odada uyanıyorum. Saat daha sekiz. Giysilerim kurumuş, ütülenmiş, askıya asılmış. Hızlı bir duş alıp aşağı iniyorum. Kahvaltı hazır. Durnakov gazetelere bakıyor. Piyotr ve Maria sanki dün gece hiç olmamış gibi, dünyanın en ciddi ve düzgün insanları olarak kahvelerini içiyor. Durnakov beni görünce ayağa kalkıyor, “Günaydın,” diyor, kahve servisini kendisi yapıyor. Dün gece ben farkına varmadan bir şeyler mi oldu diye kuşkulaniyorum.

“Düşündüm,” diyorum. Bir kase müslinin üstüne biraz süt döküp meyve parçaları serpiştiriyorum bir yandan. “Size yardım edeceğim. Ama bu sizin koşullarınızla değil, benim koşullarımla olacak. Buradaki

düzeninizi bilmiyorum, ama kimseye bağılı olarak çalışmam, doğrudan sizinle muhatap olurum. Bu işi doğru dürüst yapabilmemiz için buraya getirmem gereken şeyler var. Bize çok yardımcı olacak iki-üç araştırmacıyı da getirmek istiyorum. Kendi ekibimi kuracağım. İstanbul'da kazandığımın iki katını isterim. Ayrıca yüzde on hisse alırım.”

Durnakov bana bakıyor. “Tamam,” diyor sadece.

“Öyleyse jetiniz beni bugün İstanbul'a geri götürüyor. Bir hafta sonra geliyorum. Pasaportumla tabii. Vize işlerini hallettirirsiniz herhalde?”

Durnakov gülümsüyor. “Zeki kadınsınız,” diyor. “Zeki kadınlara zaafım vardır.”

Maria bana bakıp gülümsüyor.

90

Havaalanından ayrılıp çevreyoluna çıkan bir limuzin. Tabelaalar Almanca, galiba Berlin’deyiz. Arabanın içinde Fethullah var, yanında kim olsa beğenirsiniz – Mebrure ve Taha. Fethullah, otele gidene kadar ki yol için randevu vermiş bunlara. Telefonla konuşuyor – Alıncası fena değil. Sonra kapatıyor, yeniden bir numara tuşlamadan önce yanında oturan Taha’ya bakıyor.

“Bir şey mi diyecektiniz?”

“Evet, Symaze’de bazı sorunlar var, o konuda konuşmak istedik sizinle,” diyor Taha.

“Beni hiç ilgilendirmiyor,” diyor Fethullah.

“Ama ilgilendirmeli,” diye lafa giriyor Mebrure. “Emine Hanım’ın yeteneğini hepimiz biliyoruz tabii,

ama yönetici olarak çok kuşkulu bazı şeyler yaptığını düşünüyorum. Ucu size de değişiyor.”

Fethullah gürlüyor. “Bana hiçbir şeyin ucu değemez. Bunu bilmiyorsanız arabamda işiniz yok.”

“Mindyset’in büyük bir fiyasko olmasından korkuyoruz,” diyerek yeniden başlamaya çalışıyor Taha. “Ortada hala somut bir alet yok, ama sizinle ortak olarak dünyanın her yerinde televizyon kuleleri almaya başladık. Şirket içi bir soruşturma başlattık, sizi haberdar etmek istedik.”

Fethullah’a bakıyor, tepki alamayınca devam ediyor: “Biz çok endişeliyiz açıkçası. Siz endişelenmiyor musunuz?”

Fethullah telefonunu ortaya çıkarıyor yeniden, bir arama yapıyor. Taha’ya bakıp “Akbabalardan endişeleniyorum,” diyor. “Hallo?”

91

Uçaktan iner inmez eve bile uğramadan işe gidiyorum. Doğukan arkadan fırlayıp kapımı açıyor, o da olağanüstü durumun farkında. Arabadan inip binaya giriyorum, kafamda Handel'in "Hallelujah"sı çalıyor, sözleri "Ya Allah" tabii. Bir hafta içinde geçiş başlığını çalışır hale getirmem lazım, Durnakov'a yem olmadan karşı tarafa geçebilmek için. Laboratuvar beni bekler.

Alkışlarla karşılıyorlar beni laboratuvarında. Çok şaşırıyorum açıkçası. Gözlerim yaşıyor resmen.

"Sağolun arkadaşlar," diyorum biraz toparladıktan sonra. "Merak edecek bir durum yok. Size bilgi veremedik, benim suçum, kusura bakmayın. Şimdilik gizli tutmak istediğimiz bir ortak girişim olasılığı

vardı, onun için birkaç günlüğüne Rusya'ya gitmem gerekti. Yakında açıklayacağız. Bomba gibi haber!”

Uğultu yükseliyor laboratuarda. Sakinleştiriyorum.

“Bu hafta aşırı çok çalışmamız lazım. Dünya bizden Mindyset bekliyor arkadaşlar!”

Herkes bir şeyler sormak istiyor, geçiştiriyorum. Hidayet’le göz göze geliyoruz, yukarıyı işaret edip odama çağırıyorum.

92

Odama girerken İsmail bana yeni telefonumu veriyor.

“Her şey tamam mı?” diyorum.

“Hepsini ayarladım Emine Hanım,” diyor. Bakıyorum, telefon rehberim bile yüklenmiş görünüyor. Evi arıyorum. Bir çalışta açıyor Recep.

“Ben geldim,” diyorum.

“Allah’a şükürler olsun. Duydum ama zaten.”

“Nasıl duydun ki?”

“Duyarım ben. İyi misin?”

“Canavar gibi,” diyorum. “Hemen işe geldim, yapılacak bir ton iş var. Akşam anlatırım. Çin yiyelim mi?”

“Ne iyi olur.”

“Sen iyi misin?”

“İyi iyiyim.” Gülüyor galiba.

Rumeysa’yı arıyorum sonra. Sesimi duyunca çığlık atıyor.

“Ya Rabbim, sana hamdolsun ya Rabbim. İyi misin?”

“İyiyim güzelim, merak etme. Sen nasılsın?”

“Emine bana söz ver, Recep’le görüşmeyeceksin. Konuşmamız lazım,” diyor, sesi deli deli geliyor.

“Ne diyorsun, nerden çıktı şimdi, hayrola?”

“Ben şimdi Çamlıca’ya gidiyorum, ama akşam mutlaka görüşelim. Anlatacaklarım var.”

“İyi tamam. Sakin ol sen,” diyorum.

93

Hidayet geliyor. Kapıyı kapamasını işaret ediyorum.

“Hoşgeldiniz tekrardan,” diyor.

“Hoşbulduk hoşbulduk. Ne durumdayız?”

“Geçiş başlığının dalgaboyuyla beyin dalgaboyunu eşleştirmeyi başarmıştık, şimdilik üç saniye sabit tabiliyoruz. Ama destabilizasyona yol açan şeyi de bulduk dün, kişiden kişiye değişen kompleks sinod-yal bir dalga var. Onu saptayıp tersini üreten bir yazılım üstünde çalışıyoruz şimdi, negatif gürültü gibi.”

“Anladım, çok iyi. Yarına biter diyorsun?”

Boş boş bakıyor suratıma.

“Mindeyset için zaman kalmadı Hidayet?”

“Onda işlem tamam. 18 kare/saniyeyi yaptık, çözümlülüğü biraz artıracamız, bu hafta bitmiş olur.”

“İşte bunlarla gel bana Hidayet,” diyorum. Sarılacak gibi oluyorum, tutuyorum kendimi.

“Geçiş başlıklarından iki tane yap bu arada benim için. Aman kimse bir şeyin farkına varmasın ha,” diye ekliyorum.

“Herhalde,” dercesine bir hareket yapıyor Hidayet. Adamım.

94

İsmail giriyor içeri. “Yemeğiniz gelmiş Emine Hanım,” diyor.

“Sipariş vermedim ki ben,” diyorum.

İsmail’in masasının önünde beyaz önlüklü bir adam, elinde bir poşet. Geldiğimi duyunca bana dönüp sırtıyor. Kıvırcık siyah saçlar, kalın siyah çerçevesi bir gözlük (ama galiba camları yok), önlüğün göğsüne tükenmez kalemle yazılmış “Domo Arigato,” poşette Hunan Kitchen logosu. Recep bu! Solgun ama neşeli. Yine peruklarımdan birini takmış. Latan gökkuşağı?

“Emine Hanım, arkadaş illa size teslim etmek istedi, ben alamadım,” diyor İsmail asabi bir sesle.

“Tamam tamam, ben hallederim,” diye sakinleştirim onu. “şÖyle alayım sizi,” diyorum Recep’e.

“Kredi kartıyla ödeme demiştim ama POS getirmemişsiniz galiba?” diyorum odaya girerken.

“Karta gerek yok, bizde çok krediniz var,” diyor Recep.

“Ne güzel sürpriz,” diyorum.

“Açsın inşallah?”

“Hem de nasıl.”

“E buyrun o zaman.”

Koltuklara oturuyoruz. Recep servis yapıyor.

İsmail beliriyor kapıda, ama şaşkınlıktan konuşamıyor.

“Param yarısına yetti, öbür yarısını beyefendi yiyecek o yüzden,” diyorum. Gözlerinin içi gülüyor Recep’in.

95

Bir yandan yiyorum, bir yandan Durnakov'u anlatıyorum.

“Elalemin Rusu ensemde, bir hafta vaktimiz var, sizin tarafa geçmek zorundayız,” diyorum. Recep’in yüzünde endişeli bir ifade var. “Ne oldu?” diye soruyorum, “Çok mu sevdin buraları?”

“Biliyorsun,” diyor.

“Merak etme,” diyorum, “kule işini çözdük. Fethullah’la ortaklık sözleşmesi imzalandı, yüz tane de yeni kule alacağız. Bir de güvenlik sistemi oluşturacağım hepsi için. Ortak şirketin başına da kimi getiriyorum? Rumeysa! Haberi yok daha, bak az önce konuştuk, unuttum söylemeyi.”

Telefonumu alıp Rumeysa'yı arıyorum. Berbat bir sesle açıyor.

“Ne oldu, kötü geliyor sesin?”

Konuşamıyor, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

“Ne oldu Allah aşkına? Neredesin?”

“Çamlıca'da,” diyor zar zor.

“Ayrılma geliyorum, yarım saate oradayım.”

Recep soran gözlerle bakıyor.

“Kötü bir şey olmuş,” diyorum.

96

Köprü neyse ki açık. Gerçekten de yarım saat sonra Çamlıca'dayız. Rumeysa'yı çayırın ortasında yere oturmuş buluyoruz. Yanına yaklaştığımızda anlıyoruz ne olduğunu – onlarca sincap cesedi var yerde. Kan var, boğazları kesilmiş, bazıları sanki yakılmış. Korkunç görünüyor.

“Orospu çocukları,” diyor Recep. İlk defa küfrettiğini duyuyorum.

Rumeysa bizi görünce birden ayağa fırlayıp Recep'in üstüne atlıyor, kafasına göğsüne vuruyor durmadan. Recep onun kollarını tutmaya çalışıyor ama çok başarılı olamıyor.

“Siz yaptınız bunu! Siz yaptınız bunu!” diye haykırıyor Rumeysa.

“Rumeysa dur! Dursana! Yapma!” diye bağıyorum, ben de arkadan tutmaya çalışıyorum. Deli kuvveti var kızda.

Sonunda Recep zaptetmeyi beceriyor, ama Rumeysa çılgık çılgıca. Etrafta kimse yok neyse ki.

“Bu adam sahtekar! Bunlar seni kandırıyor! İblis bunlar!”

“Ne saçmalıyorsun Rumeysa? Doğru düzgün konuşsana! Bir sakinleş yahu!” diyorum. Fayda etmiyor. Yeniden Recep’e vurmaya çalışıyor.

“O vurulma hikayesi de yalandı değil mi? Ne istiyorsunuz bizden? Git burdan! Git burdan! Git burdan!” Sürekli yineliyor avazı çıktığı kadar. Recep korkuyla bana bakıyor.

“Bana bak Rumeysa,” diyorum otoriter bir ses tınmaya çalışarak, ama kafam da bozulmaya başlıyor gerçekten. “Ya sakinleş, ya da ben de gidiyorum Recep’le.”

“Geri zekalı! Bir boktan anlamıyorsun sen de! Git ananın amına kadar! Git! Güit!”

Sabırım taşıyor.

“Ne halin varsa gör. Bırak şunu Recep,” diyorum, bırakıyor. “Kıskanç karının tekisin, çekemiyorsun, manyak!” diyorum.

Arabaya dönüyorum. Her tarafım zangırıyor. Re-
cep de biniyor. Basiyorum gaza.

97

“Neydi o sence?” diye soruyorum Recep’e, köprüye inerken.

“Senin arkadaşın, bilmiyorum ki,” diyor Recep.

“Ben yokken bir şey mi oldu?”

“Ne olacak ki? Bir akşam senin eve uğradı, Mukaber de vardı, bana çorba yapıp gitti. O kadar.”

“Niye ‘Siz yaptınız bunu!’ diye tutturdu ki?” diye soruyorum. Bozuluyor Recep.

“Emine herhalde gidip sincap boğazlayacak halimiz yok. Ne demek istiyorsun?”

Haklı. Toparlıyorum.

“Bir şey demek istemiyorum. Dengesiz karı,” diyorum. Çok sinirleniyorum Rumeysa’ya. Recep’e bakıyorum. “Beni senden kıskanıyor. Hep böyle olur. Çocukluğumuzdan beri. Valla bak. Ama hiç böyle-”

Ne olduğunu anlamadan bir gümbürtü - köprünün ortasında öndeki arabaya çapıyorum, aniden fren yapınca. Kafamı da yan cama geçiriyorum galiba.

Kendimi arabanın dışında buluyorum. Recep öndeki arabanın sahibiyile konuşuyor. Trafik tıkanıyor. Gürültü. Başım dönüyor. Her şey yoluna girmek üzereyken tepeme yıkılacak gibi hissediyorum. Yere çöküyorum.

ÜÇÜNCÜ PERDE

98

Belli ki çok pahalı bir lokanta. Müşterilere ve garsonlara bakılırsa yurtdışında, belki Londra’da. Lokantanın tuvaletleri önünde bekleyen tanıdık bir sima: Mebrure. Elinde bir dosya var, gerginliği yüzünden okunuyor. Yanında siyah takım elbiseli, siyah gömleklili, kulağında telefon kulaklığı olan bir adam duruyor. Yekpare granit.

Ve tanıdık bir sima daha: tuvaletten Fethullah çıkıyor. Ayaküstü randevu literatürüne mühim bir katkı bence.

Mebrure lafi hiç uzatmadan dosyayı açıyor, bazı fotoğraflar gösteriyor. Bunlar da tanıdık – gizlice geliştirdiğim geçiş başlığının fotoğrafları.

“Buna neden bakıyorum?” diye soruyor Fethullah.

“Bu Emine’nin geliştirdiği başlık. Biz Mindyset’i beklerken o bununla uğraşıyormuş. Karşı tarafa, halesizlerin tarafına geçmeye yarıyor.”

Fethullah ilgisiz gözlerle bakıyor.

“Evet?”

“Anlamıyor musunuz, Emine bu dünyadan kaçmak üzere. Bir hafta sonra büyük bir servete sahip olacak biri, yarın Karayıplara kaçmak için gizlice bilet almışsa ne yaparsınız? Televizyonda hiç mi eski film seyretmediniz?”

Fethullah Mebrure’nin yüzüne bakıyor. Bir an ilgile-necekmiş gibi oluyor sanki, ama hemen eski sikkın hali ağır basıyor.

“Bunları bana niye anlatıyorsunuz anlamıyorum ve açıkçası sizi görmekten de bıktım. Symaze’in önemli bir şirket olduğunu söylemişlerdi bana, ama belli ki bir avuç embesil tarafından yönetiliyor. şimdi izin verirseniz...”

Mebrure’nin yanından süzülerek masasına dönüyor. Mebrure siyah takım elbiseli adamın arkasından bakakalıyor.

Hakikaten, niye Fethullah? Ortaklığı bozsun diye mi? Onlara faydası ne? Benden kurtulmanın daha kolay yolu mu yok? Embesillik işte, doğru demiş.

99

Symaze’de gece. Hidayet iki geçiş başlığı üretmiş, bana getiriyor.

“Sağol Hidayet,” diyorum, “Sen olmasaydın beceremezdim.”

“Gidiyor musunuz Emine Hanım?”

“Bu gece inşallah.”

“Buralar sizensiz çekilmez olacak.”

ekmecemden iki zarf çıkartıyorum. Hidayet’e uzatıyorum ilkini.

“Bunu sen oku diye yazdım. Buradaki dengeleri, kimin ne peşinde olduğunu, işlerin nasıl yürüdüğünü.”

Benden sonra gelecek CEO büyük olasılıkla ya Mebrure olur, ya da dışarıdan birini getirirler. Sen artık şirketin kilit adamısın. Bunu unutmalarına izin verme.”

İkinci zarfı da uzatıyorum.

“Bunu Fethullah’a götürmeni istiyorum. O da senin kim olduğunu öğrensin diye yazdım. Bizim ortak Towering’ın başına getirilmeni öneriyorum. Kuleler sana emanet olacak yani; geçişlerin güvenliğini sağlamak için. Senden başka kimseye güvenemem bunun için. Ne diyorsun?”

“Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim,” diyor Hidayet. “Yüzünüzü asla kara çıkarmayacağım.”

“Bir de sakın bak, sen sen ol beni burada kimseye övme. Hakkımda ne derlerse desinler sesini çıkarma. Söz mü?”

Hidayet kafasını sallıyor. Gözleri doluyor. Beni de ağlatıyor sonunda. Sarılarak vedalaşıyoruz.

100

Hidayet gittikten sonra bilgisayar sistemindeki gizli dosyaları yok ediyorum, bir-iki sürpriz havai fişek yerleştiriyorum. Odamdan çıkıyorum. Asansörlere giderken koridorun ışıkları sönüyor. Asansörün düğmesine basıyorum, gelmek bilmiyor. Ayak sesleri duyuyorum, topuklu. Bir karaltı görüyorum koridorun öbür ucunda. Merdivenlere yöneliyorum, elimde çanta. Koşma sesleri gelince ben de hızlanıyorum, ama merdivenlerin başına ulaşmadan yetişiyor. Mebrure bu. İtiş kakış. Çantamı kapıyor, koşmaya başlıyor. Fazla uzağa gidemiyor tabii, hemen yetişiyorum, altına alıyorum, duvar dibindeki yangın söndürücüyü alıp kaldırıyorum. Gözüm dönmüş.

“Yapma!” diye haykırıyor Mebrure, “N’olur yapma!”

Duraklıyorum. Ben duraklayınca Mebrure ağlamaya başlıyor. Kendime geliyorum. Söndürücüyü yere koyuyorum – bir anda aşırı ağır geliyor zaten. Kadını öldürecek halim yok herhalde. Üzerinden kalkmayı akıl edemiyorum ama.

“Ben seni ne kadar seviyorum sen biliyor musun?” diyor Mebrure hıçkırarak. “Hep senin poponu kollayan ben oluyorum, haberin yok. Ama kafayı yedin sen son zamanlarda. Eski sen değilsin. Ortadan kaybolmalar, Rus işadamları, gizli projeler... Hiç açıklamama da yapmıyorsun. Dingo’nun ahırını gibi davranıyorsun. Toparlanman lazım Emine.”

Bakakalıyorum. Benim iyiliğimi isteyen bir Mebrure? Daha neler. Ben de eskiden Mebrure gibiydim biraz – dalavereci, hin, milletin ayağını acımadan kaydıran bir cadı. Kalkıyorum üstünden sonunda.

“Sandığın gibi değil,” diyorum, ne demekse. Ayağa kalkıyoruz. Mebrure hafifçe sarılıyor bana. “Kusura bakma, ben de paranoya yaptım işte,” diyor. “Hafta sonu bir şeyler yapalım. Hıdiv Kasrı’na gidelim, mi, çok güzel açık büfesi var.” Onun gibi gülümsüyö-

rum, “Çok iyi olur canım,” diyorum onun tonlamasıyla. “Sağol beni düşündüğün için. Konuşacak birine çok ihtiyacım var.”

101

Bu ayrılık konuşmasının ardından ayrılamıyoruz hemen. Birlikte asansöre binip yan yana, aynada sessizce üstümüzü başımızı düzelterek aşağı iniyoruz.

102

Arabayım. Hızlıyım. Kaybedecek vaktim yok.

103

Taha'nın ya da Mebrure'nin evi olsa gerek burası. İkisi de salonda, ayakta, ama Mebrure'nin üstünde ince bir mont var, Taha da terlikli, demek Taha'nın evi.

“Tamam yahu, hallederiz,” diyor Taha, kaşı gözü ayrı oynayan Mebrure'yi yatıştırmaya çalışırken.

“Hallederiz hallederiz diyorsun, bir halt hallettiğin yok. Bak iş nereye geldi,” diyor Mebrure.

“Ben Emniyet'teki adamımızı arıyorum şimdi, evine baskın filan yaparlar, yakalarız,” diyor Taha. Hayatta en çok istediği şey Mebrure'nin sakinleşmesi.

104

Recep beni apartman kapısında bekliyor. Geldiğimi görünce yolun kenarına iniyor.

Arabayı park edip çıkıyorum.

“Ne haber?” diyor sakin sakin. Cool olunmaz, doğulur.

“Başlıkları aldım. Mebrure oradaydı.”

“Ne işi varmış?”

Biliyor her şeyi,” diyorum. “Şu anda peşimize adam takmakla uğraşıyordur.”

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor sonunda Recep.

“Hayatımızda bir Rumeysa olsaydı onun karavanına giderdik,” diyorum, “ama şu durumda kimseye görünmeyeceğimiz bir yere gitmemiz lazım.”

“Mesela?”

Bir taksi geçiyor, durduruyorum. Biniyoruz.

Cep telefonumu çıkartıyorum, kapatıyorum, yeniden cebime koyuyorum.

“Nereye gidiyoruz efendim?” diye soruyor şoför.

“Taksim Marmara Otel’e,” diyorum.

“Anladım,” diyor Recep.

105

Otelde Recep'in kredi kartı olmadığı için mecburen benim adımla kayıt yaptırıyoruz. Taksim manzaralı bir oda veriyorlar. Bir geceliğine gelenlerin bile biraz eşyası oluyordur, bizim durumumuz herhalde gariplerine gidiyor, kapalı olmamdan dolayı. Belki beyaz Diane von Fürstenberg dantelli elbisem akıllarını daha da karıştırıyor.

Odaya çıkarılıyoruz, Recep görevliye bahşış vermeyi ihmal etmiyor. O gittikten sonra pencereye gidip aşağısını seyrediyorum.

“Gaz var mı?” diyor Recep, yanıma gelip.

“Sakin,” diyorum.

“Ben de gelmişim Gezi'ye, biliyor musun, kızımıla,” diyor. “Yanmış otobüsleri görünce çok korkmuştu.”

“Niye gelmiştin ki?”

“Meraktan. Ne biçim insanlarla birlikte yaşıyoruz, kendim göreyim diye.”

“Hem de ufacık çocukla. Ya başınıza bir iş gelseydi?”

“Bir sürü çocuk vardı biliyor musun?” diyor Recep.
“Başımıza bir şey gelmedi sonuçta, ama gelseydi, şimdi kızım yaşıyor olacaktı belki.”

Bir şey diyemiyorum hemen.

“Kadere iman,” diyorum sonra. Koluna dokunuyorum.

106

Birtakım adamlar evime girmiş, ortalığın altını üstüne getiriyorlar. Elebaşları olduğunu tahmin ettiğim adam telefonunu çıkarıyor.

“Amirim, burada yok... Kadın da yok adam da... Tamam, araçlarda beklemedeyiz.”

Telefonu kapatıp adamlarına dönüyor.

“Boşaltın, boşaltın, araçlara.”

107

Çantamdan başlıkları çıkarıyorum. Birisini Recep'e uzatıyorum.

"Nasıl çalışıyor bu?" diye soruyor haliyle. "Işınılıyor mu?"

"Gibi. Galiba."

"Bunu denemediniz hiç, değil mi?"

"Vakit olmadı," diyorum. "Ama senin için bir tehlikesi yok."

"Nasıl yani, senin için var mı?" Gözleri büyüyor.

"Yoo, ruhum varsa benim için de yok."

"Ne diyorsun yahu? Yapamayız bunu, söz konusu değil," diye kestirip atıyor.

108

Taha bu. Telefonda estiriyor.

“Saptayacaksınız yerlerini GPS’ten, ikisinin de telefon bilgileri elinizde. Başınıza yıkarım o Emniyet’i!”

109

Mukaber. Yanında Recep'in çay ısmarladığı kadın var. Arabada gidiyorlar. Işıklarda trafik tıkanıyor. Mukaber kornaya asılıyor. Kadın ters ters bakıyor Mukaber'e.

“Bunu yapıp da yolun açıldığı oldu mu hiç?”

“Ne yapayım, oturayım mı?” diyor Mukaber, kızgınlığını zor dizginleyerek. “Size ahkam kesmek kolay tabii. Beyefendi benden hesap soracak.”

“Yola çıkmış mı Emniyet?”

Mukaber telefonunu çıkarıyor. Numarayı seçip arıyor.

“Nedir durum? Çıktılar mı?”

110

Benim evdeki timin apartman merdivenlerinden inişini görüyoruz.

“Sahilden Taksim meydan, Marmara Oteli, takip edin!” diyor az önce telefonda konuşan tim başı. İki arabaya doluşup hızla uzaklaşıyorlar.

111

“Çok ciddiym,” diyor Recep. “Ben de gitmiyorum. Çıkalım buradan.”

Kapıya yöneliyor.

Elinden tutup durduruyorum.

“Sen inanmıyor musun ruhum olduğuna?”

“Ne alakası var?” diye patlıyor. “Denemesi bile yapılmamış bir aleti kafana takıp beynini kızartmayı niye istiyorsun?”

Sakin bir sesle, biraz hüzünlü olduğunu itiraf etmem gereken bir sesle cevap veriyorum.

“Kalırsak öleceksin. Ben sensiz burada kalmak istemiyorum. Ruhsuzsam o şekilde yaşamak da istemiyorum. Tartışacak bir şey yok yani. Birlikte geçeceğiz.”

Bana bakıyor.

“Böyle olmaz Emine,” diyor. “Buradan çıkıp bir yere gidelim, senin laboratuardakiler denemeleri yapsınlar -”

Uzanıp dudaklarından hafifçe öpüyorum. Susuyor. Bir daha öpüyorum. Sarılıyor bana. O da öpüyor. Bunu bir veda öpücüğü olarak görüyor, diye düşünüyorum.

112

Timin iki arabası arka arkaya gidiyor. Az önce Mukaber'in arabasının takıldığı ışıklarda onlar da takılıyor. Tim başı eline mikrofonu alıp hoparlörden bağıyor.

“42 35, şeridi boşalt, şeridi boşalt!”

113

Recep'le başlıkları takıyoruz. Bir hâpî ona uzatıyorum, öbürünü ben alıyorum, suyu şişeden paylaşarak içiyoruz. Hap bizi uyutacak, başlıklar REM uykusuna geçtiğimizi otomatik olarak algılayacak ve uygun dalgalıboyunu üreterek geçişi sağlayacak.

Geniş yatağa yan yana yatıyoruz. Kollarımız değiyor. Elim Recep'in elinde. Gözlerimi kapıyorum. Bombos bir dünya hayal ediyorum. Renklerin bile az olduğu, her şeyin beyaza çaldığı bir dünya. Hafifleyeceğim, uçacağım bir dünya.

114

Mukaber arabayı Gümüşsuyu'nun üst tarafına park ediyor. Kadınlı birlikte fırlıyorlar arabadan. Koşarak karşıya geçiyorlar, otele doğru. İçeri giriyorlar, resepsiyona uğramadan doğrudan asansörlere yöneliyorlar.

115

Tim ortalığı terörize ederek otelden içeri dalıyor. Re-sepsiyondakilere fotoğraflar gösteriyorlar – herhalde bizim fotoğraflarımız. Otelin müşterileri -Lübnanlı? Ürdünlü?- vaveylanın sebebini merak ediyor.

116

Zifiri bir karanlıkta uyanıyorum. Gözlerimin alışmasını bekliyorum. Bir pencere olduğunu hissediyorum, perde gerisinden belli belirsiz bir ışık geliyor gibi. Bir yatakta yattığımı şaşırarak fark edip kalkıyorum. Pencereye yöneliyorum. Perdeyi açıyorum.

Dışarıda bir kırsal manzarası. Bir çiftlikteyim, diye düşünüyorum. Belki bir mandıra.

Odanın içi biraz daha seçiliyor şimdi. Kapıya gidip ışığı açıyorum. Kapıyı açmak istiyorum ama kilitli. Recep ortalıkta yok. Sade ama güzel döşenmiş bir oda burası. Marmara'nın kurumsal havasından uzakta, bir butik otel odası belki. Televizyon ve mini bar.

Televizyonu açıyorum, eski tip tüplü televizyonların hala çalışıyor olmasına şaşırarak. Tek bir kanal çıkıyor. Tanıdığım bir kanal değil, logosu da yok. Yapım kalitesi normal uydu yayınlarının düzeyinde değil kesinlikle, karlanıyor. Adını koyamadığım bir eskiliği var programın. Yıllar öncesinin programlarını yayınlayan bir eskici kanalı olduğunu düşünüyorum önce. “Tatlı Cadı” ya da “Komiser Colombo” ile karşılaşacakmışım gibi geliyor. Ekrandaki karakterler tanıdık, ama tam çıkaramıyorum. Ekranı bakakalmışken kapının açıldığını duyuyorum. İlacın etkisi hala sürüyor belli ki – hareketlerimde denetleyemediğim bir ağırlık var.

İsmail giriyor içeri. Güler yüzlü.

“Nasılsınız?” diye soruyor. Başımı sallayabiliyorum yalnızca.

“Sizi bekliyorlar.”

“Kim?” diye sormayı becerebiliyorum zor duyulur bir sesle.

İsmail gülümsemeyi sürdürüyor.

Birlikte odadan çıkıyoruz.

117

Anladığım kadarıyla yerin altına iniyoruz bir asansörle. Epey iniyoruz gibi geliyor bana. Geldiğimiz yerin bir televizyon stüdyosu olduğunu idrak etmem zaman alıyor. Daha doğrusu: irili ufaklı birkaç stüdyodan oluşan bir kompleks. Bir tanesinde bir tartışma programı sürdürülüyor belli ki. Bir oturma odası dekoru görüyorum girdiğimiz stüdyoda. Bir tür aile komedisi dizisine benziyor ortam. Gerçekten de öyle: *Married with Children*'in yerli versiyonu bu. Al Bundy'yi Recep oynuyor.

“Evet, sahnenin başından alalım,” diyor yönetmen. Recep setin arkasına geçiyor. Peggy, kızı Kelly ve oğlu Bud'la oturma odasında fiskos yapıyor, belli ki bir iş çeviriyorlar.

“Herkes anladı mı, Doha tatili kendi fikriymiş gibi düşünmesini sağlayacağız,” diyor Peggy.

“Anne, babam en son ne zaman bir konuda fikir buldu?” diye soruyor Kelly.

“Bulsa da onun fikir olduğunu anlamaz ki,” diye ekliyor Bud, “en iyi ihtimalle bira kutusu sanır.”

O sırada Al salonun kapısından giriyor, elinde bira kutusu. Peggy çocukları şşt’lıyor. Al televizyonun karşısındaki kanepeye oturuyor, diğerlerinin orada olduğunu farkında bile değil gibi. Televizyonu açıyor. Ses duyulmuyor ama görüntüdeki benim, stüdyoda çekimi izliyorum. OmniR teknolojisi ilk burada, televizyonda kendimi görünce aklıma geldi bu arada. Al, dünyanın en heyecanlı aksiyon sahnesiymiş gibi bunu izliyor, gözlerini kırpmıyor neredeyse.

“Baba,” diyor Kelly, kanepenin kolçağına oturup pembe türbanını düzelterek. “Fransa’nın şu ünlü takımının adı neydi?”

“Paris St. Germain,” diyor Al, hipnozda gibi.

“Sahibi kimdi onun ya, Araplar mıydı?” diye lafa giriyor Bud.

“Katar,” diyor Al, gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Katar, evet,” diye yineliyor Kelly.

“Borç almamız gerekse, hani mesela diyorum, bize kim borç verir kocacım? Komşularımızdan filan?” diye soruyor Peggy.

“Caferler,” diyor Al. Demek Jefferson Cafer olmuş. Peggy sevinç içinde sessizce el çırpıyor. Gidip televizyonu kapatıyor. Al birden uyanıyor, şaşkın şaşkın etrafına bakıyor. Peggy Al’e sırnaşıyor.

“Alicim tatile gitme fikrin harika, ama nereye gidebiliriz ki? Hem paramız da yok?” diyor.

“Tatil mi? Ne tatili?” diyor Al.

“St. Germain,” diye fısıldıyor Bud. Al uzunca bir süre bön bön bakıyor, sonra gözleri parlıyor, diğerleri de heyecanlanıyor.

“Cafer’den borç alırım, Paris’e gideriz!” diyor zafer kazanmış bir edayla. Diğer üçünün yüzü allak bullak, başlarını vuracak yer arıyorlar.

“Kes! Sonraki sahne,” diye bağırıyor yönetmen.

Recep’in performansı müthiş. Dramdan komediye sektirmeden geçiyor.

118

“Gelebildiğinize çok sevindim,” diyor arkamdan bir ses. Dönüyorum – Fethullah.

“Ne yazık ki uçağım beni bekliyor, ama en kısa zamanda oturup uzun uzun konuşalım, çok isterim,” diyor. Eliyle etrafı gösteriyor.

“Şimdilik yayın kapasitemiz, verici gücümüz sınırlı tabii, ama sayenizde böyle kalmayacak.”

Ne demek istediğini o an anlamıyorum. Yanındaki-lerin Büşra, Salih, Hidayet, Mukaber ve o kadın olduğunu kabullenmekle meşgulüm zira. Tam kadro buradalar. Hidayet Fethullah’la gidiyor, diğerleri başka taraflara dağılıyor. Bir tek Hidayet’te mahcup bir bakış yakalıyorum.

119

Stüdyodaki çekim bitiyor az sonra. Recep geliyor yanıma. Dilim donmuş gibi.

“Neresi burası?” demeyi beceriyorum.

“Kırklareli,” diyor Recep, “İğneada tarafı. Havası çok temizdir. Çıkarız birazdan, ister misin?”

Susuyorum. Boğazını temizleyip devam ediyor.

“Nefret edeceksin benden. Şimdiden ediyorsundur.”

Suratına bakıyorum. Tanıdık bir şey görebilmek istiyorum, ama bambaşka biri var karşımda. Duyacaklarımdan korkuyorum o an.

“Gel buraları göstereyim sana bir,” diyor. Dolaşmaya başlıyoruz. Stüdyolardan birinde üç kadın ve

bir adam, 1970'lerdeki televizyon yayıncılığını tartışıyor. Dekor oldukça iyi, havalı.

Onun yanındaki stüdyoda bir türkücünün çekimleri var.

“Şimdi bir Mardin türküsü dinliyoruz değerli sanatçımızdan, ‘Dalal’,” diyor sunucu. Güzel bir kadın saz çalmaya başlıyor.

120

Binanın içini dolaşmayı sürdürüyoruz. Yoğun bir çalışma, kalabalık bir ekip. Kapsamlı bir teknik altyapı da var belli ki.

“Mindy’lerin kullanacağı dalgaboyunu belirlediğin günü hatırlıyor musun?” diye soruyor Recep.

Beklemediğim bir soru. Başımı sallıyorum.

“İşte o dalgaboyu, Mandias’ın gizli dalgaboyu. Bütün dünyada eski usul yerel televizyon yayını için bu dalgaboyunu kullanıyoruz. Bu stüdyo gibi on sekiz tane daha var, dünyanın çeşitli yerlerinde. Bize ait televizyon kulelerini kullanıyoruz yayın için, gizlice tabii. Mindy’ler bizim televizyon yayınlarının anlık görüntüsünü alıyor aslında, kendi merceğinden gelen görüntünün üstüne bindiriyor. Halesizler bu yayınlardaki oyuncular yani. Yayın güçlüyse görüntü

net oluyor, çekmiyorsa hiç görünmüyor. Kim buldu o dalgaboyunu aslında?”

“Hidayet mi?” diye soruyorum.

Recep sessiz bir “maalesef” ifadesi giydiriyor yüzüne.

“Gel biraz hava alalım,” diyor.

121

Dışarı. Yıldızlı bir gece. Serin. Yavaş yavaş açılıyorum artık.

Ceketinin cebinden küçük bir matara çıkarıyor Recep. Kapağını açıp bana uzatıyor.

“Tarçınlı limonlu ballı ıhlamur.”

Ne kadar eski moda, diye düşünüyorum.

“İçim almaz,” diyorum.

“Yürüyelim mi biraz?” diye soruyor.

“Olur,” anlamında sallıyorum başımı.

Çiftlik sık ağaçlarla çevrilmiş. Oraya doğru yürüyoruz.

Çimenlerdeki hışırtımız Heidi’yle Peter.

122

“Bu programlardaki oyuncular - hepsinin ruhu var mı şimdi?” diye soruyorum.

Dalga geçip geçmediğimi anlamak istercesine yüzüme bakıyor Recep.

“O ruh meselesi de hikaye işte. Ne yazık ki. Bunun gibi çiftliklerde yaşayıp kendi programlarını çeken televizyoncularız biz. Dünyanın her yerinde. Eski tip televizyoncu. Kabloydu, uyduydu, HD’ydi, hepsine karşıyız. Televizyonun uyuşturucu olarak kullanılmasına karşıyız.”

“Glokal yayın gerillaları,” diyorum. Kısaca gülüp ciddileşiyor yeniden.

“Aynen. Şimdi kendi görüntüleme cihazımızı geliştiriyoruz, insanlar koca ekranlara bağı kalmadan her yerde izleyebilecek bizi.”

“Adı da Mindyset herhalde bu cihazın?”

“Haliyle.” Bana bakıyor. “Artık bu boktan dizileri, sahte haberleri, danşıklı dövüşleri, önceden tasarlanmış beyin özürlü tartışmaları izlemek zorunda kalmayacaklar. Televizyon bir devrimdi, ona eski karakterini yeniden kazandıracamız.”

“Vay canına sayın seyirciler,” diyorum elimde olmadan.

123

Bir Őey demeden yűrűyoruz biraz. Anlamaya alıŐıyorum. Beynim kaŐınıyor. Nasıl bu kadar kandırılmıŐ olabilirim? Nasıl herkes bana karŐı birlik olmuŐ olabilir? Nasıl bir ‘‘Truman Show’’ bu? İimde bir Őey çok fena kabarıyor.

‘‘Devrimcisiniz yani?’’ Tűkűrűr gibi çıkıyor aŐzımdan. Fark etmiyor Recep.

‘‘Asıl devrimci sensin,’’ diyor. ‘‘Sen olmasaydın Fethullah da, biz de kendi kum havuzumuzda oynuyor olacaktık.’’

‘‘Őaka bu herhalde?’’ diyorum. Bu adamın fotoğrafını yatak odama astım ben.

‘‘Ne istedin benden Recep? Sana ne yaptım ben?’’

Bunu derken ayağım bir köke takılıyor. Çok fena düşünüyorum. Canımın yandığını hissetmiyorum bile. Recep elini uzatıyor. Kendim kalkıyorum. Türbanımın kaydığının farkındayım, ama düzeltmiyorum. Yüzüme ateş basıyor, nefesim daralıyor. Bir tek babamdan böyle nefret etmişimdir herhalde.

Hiç oralı değil Recep. Mantıklı mantıklı açıklamaya devam ediyor.

“Bir şey yapmadın, ne yapacaksın? Mindy bizim PR çalışmamızdı, önce onu yapmayı, sonra yerine Mindyset’i geçirmeyi planladık. Senden başkası yapamazdı bunu.”

“Ben yapmadım ki. Hidayet yapmış her şeyi,” diyorum. Dediklerimi kulaklarım duyduğunda, duyduğuma inanamıyorum.

“Alakası yok. Sen olmadan Hidayet iki adım öteye taşıyamazdı projeyi. Symaze’i önce yükseltip sonra çökertmek herkesin harcı değil. Şimdi Fethullah Symaze’i ucuza kapatacak, üretimimizi orada yapacağız. Kuleleri Towering aracılığıyla ortaklaşa alıyoruz zaten. Tam senin kafandan çıkacak bir plan. Çok iyi iş yapıyoruz birlikte.”

124

Nutkum tutuluyor. Hainliğin bu derecesi karşısında ne söylenebilir ki. Ancak davranılır. İtiyorum Recep’i omuzlarından, geri basıyor, ağaca dayanıyor, ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden burnunun ortasına kafayı yapıştırıyorum. Acıyla haykırıyor. Kan boşalıyor burnundan.

“Allah seni cehennem odunu yapsın!” diye bağırıp suratına tkryorum.

O kendine gelmeden koşmaya başlıyorum. Uzakta iftliğin girişi görünüyor.

125

Epey koşuyorum, ama spor salonunu son zamanlarda boşlamış olmamın cezasını çekmeye başlıyorum sonra. Kesiliyor nefesim. Bacaklarım kopacak gibi. Beynim zonkluyor. Yere yığılıyorum. Çiftliğin girişi hala çok uzakta.

Recep benden beter durumda. Bir süre sonra yetişiyor. Yanıma oturuyor. Yeniden vurmaya çalışıyorum. Engellemiyor.

“PR dediğin şeye ben iki yılımı verdim. Sonra başıma sen çıktın. Her yerde seni aradım. Adapazarı'na bile gittim. Buralarda öleceksin diye ödüm koptu. Seni saklayacağım diye aklım çıktı. Nasıl bir köpek-sin sen ulan? Söylesene! Nasıl bir köpeksin?”

Recep'in yüzü şişmiş, kan içinde, ama yine kafa atma isteği içimden kusmuk gibi yükseliyor.

“Peki o başlık? Geçiş başlığı?”

Pişman bir bakışla bakıyor yüzüme.

Bir çaresizlik kahkahası atıyorum. Kalkıp gitmem lazım. Kalkamıyorum.

“Seni geberteceğim, biliyorsun değil mi?” diye soruyorum parmağımla omzunu ittirerek.

“Ha? Biliyorsun değil mi?”

Ses çıkarmıyor.

Kafasına kalan bütün kuvvetimle bir tokat yapıştırıyorum.

Ses çıkarmıyor.

“Bittin oğlum sen,” diyorum.

Öylece oturuyoruz.

126

Sessizlik, serinlik, gece bir parça sakinleştiriyor beni sonunda.

Cırcırları duymaya başlıyorum.

Neden sonra, Recep matarasını uzatıyor yeniden.

“Ne bu, barış çubuğu mu?” diye soruyorum.

Gecenin dingin aydınlığında ona bakıyorum. Başıyla onaylıyor. Yanağımı okşuyor.

“Daha sert bir şeyin yok mu?” diyorum.

“Kahve filan mı?”

Yere, çimenlerin üzerine çekiyorum onu. Ağırlığını göğüs kafesimde hissediyorum.

“Veya başka bir şey,” diyorum.

Saçlarını kavıyorum.

127

Altıma alıyorum Recep'i, üstüne yerleşiyorum. Göğsüne batırıyorum tırnaklarımı. Ritmimi yakalıyorum.

O sırada bir sincap, bir ceviz ağacının dibinden çıkıp geliyor, iki adım ötemizde duruyor. Arka ayaklarının üstünde dikiliyor. Göz göze geliyoruz. Ona bakarak geliyorum.

128

İşimi bitirince kalkıyorum. Üstümü başımı toparlıyorum. Eteğimdeki otları silkeliyorum. Boynuma düşmüş türbanım – çözüp yeniden bağıyorum.

“Hayrola?” diyor Recep.

“Gidiyorum,” diyorum.

“Dursana.” Kalkıp kolumdan tutuyor. Eline, sonra yüzüne bakıyorum.

“Bana engel olmaya çalışmayacaksın herhalde, değil mi?”

Dik dik bana bakıyor. Sonra bırakıyor kolumu.

“Hayır tabii,” diyor.

Yürümeye başlıyorum.

“Nereye?”

Cevap vermiyorum.

“Yahu Symaze kelleni istiyor, Durnakov peşinde, Fethullah zaten bırakmaz. Nereye gideceksin ki?” diye sesleniyor.

Dönüp Recep’e son bir kez bakıyorum. Gülümsüyorum.

Allah için güzel gülümsüyorum.

Yürümeye devam ederken telefonumu çıkarıyorum.

“Rumeysa? Canım. Benim.”